

บทที่ 3

ระบบคุณค่า ความคิดและความเชื่อของสังคมไทย :

กรณีสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยมีนโยบายที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมการเกษตรให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับอาชญาประเทศ อุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลนับได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมการเกษตรอย่างหนึ่งที่ได้พัฒนาจากการเป็นประเทศผู้นำเข้าจนกระทั่งเป็นประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญประเทศหนึ่ง เนื่องจากทุก ๆ ฝ่ายทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน ร่วมกันในการพัฒนาอุตสาหกรรมการเกษตรประเทศนี้

การพัฒนาอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาล จำเป็นที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือหรือความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายชาวไร่อ้อยและฝ่ายโรงงานน้ำตาล ฝ่ายชาวไร่อ้อยนั้นองค์กรที่มีบทบาทและเป็นตัวแทนของชาวไร่อ้อยตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันคือ สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรชาวไร่อ้อยหรือกลุ่มชาวไร่อ้อยซึ่งเกิดจากสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ ได้ก่อตัวกันขึ้น เมื่อ พ.ศ.2516 ปีสมาชิกสังกัดทั้งหมด 6 สมาคม ดังนี้

สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7

สมาคมกลุ่มชาวไร่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์-เพชรบุรี

สมาคมชาวไร่อ้อยเขต 6 กำแพงเพชร

สมาคมกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรี

สมาคมการเกษตรระยอง

สมาคมชาวไร่อ้อยภูพานาปี (อุตรธานี)

คำถามอาจมีได้ว่า สมาคมชาวไร้อ้อยดังกล่าวเกิดขึ้นได้อย่างไร มีอะไรเป็น
ปัจจัยพื้นฐานที่ทำให้ชาวไร้อ้อยรวมตัวกันขึ้นมาเป็นกลุ่มชาวไร้อ้อย

กลุ่มตามความคิดของคนไทยตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ส่วนตัว ความ
ใกล้ชิด และความไว้วางใจ ไม่ใช่สำนึกร่วมกันถึงผลประโยชน์ของสมาชิกกลุ่มเป็นหลัก
กลุ่มของไทยให้ความสำคัญแก่ความสัมพันธ์ระหว่างคนในกลุ่ม เดี่ยวกันมากกว่าคนนอกกลุ่มและ
ความสัมพันธ์ของคนในกลุ่มมีรากฐานมาจากความสัมพันธ์ส่วนตัวที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
ในด้านต่าง ๆ มาเป็นเวลานาน นอกจากนี้ความสัมพันธ์ในกลุ่มของคนไทยจะให้ความสำคัญ
แก่ผู้นำกลุ่มอย่างมาก เพราะผู้นำกลุ่มเปรียบเสมือนศูนย์กลางของกลุ่ม

สหพันธ์ชาวไร้อ้อยแห่งประเทศไทย ในฐานะ เป็นกลุ่มของชาวไร้อ้อยตั้งอยู่บนพื้นฐาน
ดังกล่าวหรือไม่ ดังนั้นในบทนี้จะศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัจจัยสำคัญของความสัมพันธ์ส่วนตัว
ความใกล้ชิด ความไว้วางใจ และผู้นำกลุ่มต่อกระบวนการก่อเกิดสหพันธ์ชาวไร้อ้อยแห่ง
ประเทศไทย กล่าวอีกนัยหนึ่งจะวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ส่วนตัว ความ
ใกล้ชิด ความไว้วางใจและผู้นำกลุ่มกับการรวมกลุ่ม การอยู่ภายในกลุ่มและการแตกแยก
กลุ่มชาวไร้อ้อยดังกล่าวนี้

ก. ปัจจัยสำคัญของความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิดและความไว้วางใจ

สำหรับการเกิดของสหพันธ์ชาวไร้อ้อยแห่งประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2516 ซึ่งมี
6 สมาคมดังที่กล่าวมาแล้ว จำเป็นที่เราจะต้องศึกษาถึงการรวมกลุ่มกันของชาวไร้อ้อยเป็น
สมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อยก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 เป็นกลุ่ม
ชาวไร้อ้อยซึ่งเป็นครั้งแรกในการรวมตัวกันของชาวไร้อ้อย กุศลพงษ์ ชูศิลป์กุล (ดำรงตำแหน่ง
อุปนายกสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 และกรรมการบริหารสหพันธ์ชาวไร้อ้อยแห่งประเทศไทย)
ชี้ว่า ก่อนการรวมกลุ่มกันของชาวไร้อ้อย ชาวไร้อ้อยรู้จักกันในระดับคู่สัญญาของโรงงาน
น้ำตาล กล่าวคือ รู้จักในฐานะหัวหน้าไร่นาน้ำตาลที่ทำสัญญากับขางโรงงานน้ำตาลในการส่ง

อ้อยให้โรงงานน้ำตาล ได้มีการพบปะกันบ่อย ๆ ในลักษณะเพื่อนอาชีวะเดียวกัน ก่อให้เกิดความใกล้ชิดที่มีลักษณะความสัมพันธ์ส่วนตัว และด้วยลักษณะดังกล่าวกลุ่มของชาวไร่อ้อยกลุ่มหนึ่ง (หัวหน้าโคเวต้า) ซึ่งมีความสนิทสนมกันมากในเขต 4 จังหวัด (นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี และสุพรรณบุรี) จึงได้มีการรวมตัวกันขึ้นใหม่ พ.ศ.2507 จัดตั้งกลุ่มชาวไร่อ้อยขึ้น โดยอาศัยบริเวณใต้ต้นมะม่วงในบริเวณบ้านของคุณประเสริฐ กลายชะลอย (1 ใน 9 ของผู้ริเริ่มการก่อตั้งสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7) เป็นสถานที่ประชุม ที่ประชุมมีมติให้จัดตั้งกลุ่มมีชื่อว่า "กลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7" เพื่อเป็นศูนย์กลางต่อรองกับทางโรงงานน้ำตาล คุณหญิง ชูศิลป์กุล ได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวนี้ว่า

"ในสมัยนั้น เรารู้จักกันอยู่เช่นนี้คือ เมื่อเราส่งอ้อยเข้าสู่โรงงานน้ำตาลซึ่งสมัยนั้นมีโรงงานน้ำตาลอยู่ 2-3-4 โรงงาน คือโรงงานน้ำตาลไทยรุ่งเรือง กับโรงงานน้ำตาลธนบุรี (ต่อมาปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น "ธนราช") แล้วต่อมาก็มีโรงงานน้ำตาลมีผลกับโรงงานน้ำตาลร่วมด้าลาก (ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2507) รู้สึกจะมี 4 โรงงาน คำถามก็คือว่า ใครชักจูงเข้ามารวมกลุ่มหรือรู้จักใครบ้าง ตอนแรก ๆ เราไม่รู้จักใครเลย พอมาส่งอ้อยเข้าสู่โรงงานน้ำตาล คือระดับผู้ตัดทอยของโรงงานก็มา รู้จักกันในลักษณะเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกัน ในเมื่อรู้จักกันก็มีความใกล้ชิดกัน มีความสนิทสนม ก็มีการพูดกันว่า เราน่าจะมีการรวมกลุ่มกัน เพื่อเป็นศูนย์กลางต่อรองกับทางโรงงานน้ำตาล นี่ก็จุดเริ่มต้นของการรวมกลุ่มของชาวไร่อ้อย ลักษณะความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิดมีความสำคัญต่อการรวมกลุ่ม เป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 เป็นจุดเริ่มแรกเลยที่เดียว เพื่อเป็นศูนย์กลางต่อรองกับทางโรงงานน้ำตาล"

จากคำสัมภาษณ์ของคุณหญิง ชูศิลป์กุล จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ก่อนที่จะมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มชาวไร่อ้อย ชาวไร่อ้อยรู้จักกันในลักษณะเพื่อนที่สนิทสนมกัน ซึ่งก็เกิดขึ้นเนื่องจากมีการพบปะกันบ่อย ๆ ได้มีการพูดคุยกันในฐานะผู้ตัดทอยของโรงงานน้ำตาล มีความใกล้ชิดกัน ชาวไร่อ้อยซึ่งหมายถึงชาวไร่อ้อยระดับหัวหน้าโคเวต้าดังกล่าวก็ได้มีการตกลงกันว่า น่าจะมีการรวมกลุ่มกันของชาวไร่อ้อย คำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มชาวไร่อ้อยเกิดขึ้นเนื่องจากความใกล้ชิดกันของชาวไร่อ้อย ในที่สุดก็เกิดความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างชาวไร่อ้อยขึ้น คุณหญิง เรือง เกาศรี (อุปนายกสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 และรองประธานสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย) นี้ถึงประเด็นความสัมพันธ์ส่วนตัวนี้ว่า

“โดย เฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ การรู้จักกันก่อนที่จะมารวมกัน เป็นชาวไร่อ้อย เพราะคุณมงคล เป็นบุคคลที่คนส่วนใหญ่รู้จัก เป็นคหบดีและก็เป็นพ่อค้า เป็นชาวไร่อ้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ การรู้จักกันสนิทสนมกันก่อนมา รวม เป็นกลุ่มชาวไร่อ้อย ที่มาของ ความสัมพันธ์ส่วนตัวนี้ก็ เป็นลักษณะของความ ใกล้ชิดกันมาก่อน ซึ่ก็เป็นลักษณะของดินที่อยู่ใกล้กัน มีอาชีพเดียวกันครับ”

เมื่อพิจารณาประเด็นความสัมพันธ์ส่วนตัวของคุณมงคล เรื่อง เกษตร ี่ จะเห็นว่า ชาวไร่อ้อยรู้จักกัน เป็นการส่วนตัวมาก่อน ที่จะมารวมกัน เป็นกลุ่มชาวไร่อ้อย นอกจากนี้ ยังชี้ให้เห็นว่า สาเหตุของความใกล้ชิดกันมิได้ จากชาวไร่อ้อยเอง มีถิ่นที่อยู่ใกล้กัน หรือถิ่นเดียวกัน นอกเหนือจากการมีอาชีพเดียวกันแล้ว สะท้อนให้เห็นว่าความสัมพันธ์ส่วนตัว มาจากความใกล้ชิด คุณสุทธิพร เกษิกฤตญา ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการรวมตัวของ ชาวไร่อ้อยหรือสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย ดังนี้

ผู้สัมภาษณ์ : ปัจจัยที่ทำให้ท่าน เข้าร่วมกลุ่ม เป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยหรือกลุ่มชาวไร่อ้อย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เหตุผลที่ผม เข้า เป็นสมาชิกของสมาคมชาวไร่อ้อยเขต 6 กำแพงเพชร ก็เพราะต้องการที่จะต่อสู้ และปกป้องรักษาผลประโยชน์ของชาวไร่อ้อย ซึ่งผมหมายถึงราคาอ้อยที่เป็นธรรม การซื้อขายอยู่ในลักษณะที่ชาวไร่อ้อย ถูกเอาเปรียบเอเปรียบจากฝ่ายโรงงานน้ำตาล ขณะนั้นยังไม่มีมาตรการในการกำหนดราคาอ้อย การกำหนดราคาอ้อยขึ้นอยู่กับความพอใจของฝ่ายโรงงานน้ำตาล ถึงแม้ว่าทางรัฐบาลจะตั้งองค์การน้ำตาลขึ้นเพื่อควบคุมการผลิตน้ำตาลและได้กำหนดราคาอ้อย หมายถึงกำหนดราคาซื้ออ้อยขึ้นเป็นราคาแต่ละปี ถึงแม้ว่าทาง รัฐบาลหรือทางราชการจะได้กำหนดราคาซื้ออ้อยไว้ก็ตาม โรงงานน้ำตาลก็ไม่วันที่จะ เอาเปรียบเอเปรียบฝ่ายชาวไร่อ้อย เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เราจึง รวมตัวกัน เป็นกลุ่มหรือ เป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เพื่อดูแลการต่อรองกับฝ่าย โรงงานน้ำตาล ก่อนที่ ผมจะเข้ามา รวมกลุ่มกันจัดตั้ง เป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 6 กำแพง เพชร นั้น ทางสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้ขานแนะนำส่ง เสนอการจัดตั้ง

สมาคม โดยรวมกลุ่มกันเฉพาะกลุ่มเล็ก ๆ ที่เห็นเพื่อน ๆ ที่มีอาชีพเดียวกัน และอยู่ใกล้ติดกัน แล้วหลังจากนั้นก็ขยายการรวมกลุ่มให้ใหญ่ยิ่งขึ้นไปอีก เพื่อหลังการก่อสร้าง หมายถึง กลุ่มของอุทกมนตรี ก็ทำนองนี้ ซึ่งท่านเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลที่มีบารมี และ รู้จักกันอย่างกว้างขวาง

ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าอย่างนั้น ความสัมพันธ์ส่วนตัว การรู้จักกัน เป็นการส่วนตัวที่มีส่วนสำคัญ ในการรวมชาวไร่อ้อยให้รวมกลุ่มกัน เป็นองค์กรชาวไร่อ้อย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ... ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความไว้วางใจ เป็นสิ่งสำคัญในการ รวมกลุ่มของพวกเราชาวไร่อ้อย คืออย่างนั้นะ พวกเราในกลุ่มเพื่อนฝูง ที่มีควาสนิยมสนทนกัน ได้มาพูดคุยกันและตกลงใจกันว่า เราน่าจะรวมชาวไร่ อ้อย เป็นกลุ่ม เป็นก้อน เป็นสมาคม ซึ่งต่อมาภายหลังเรียกว่า สมาคม ชาวไร่อ้อย เขต ๘ กำแพงเพชร ผมคิดว่า การรู้จักกัน " ภายใกล้ติด เป็นสิ่งที่สำคัญมาอันดับแรกทีเดียว "

คุณสุทธิพร เกริกฤตญา ขยายเงื่อนไขของการรวมกลุ่มกันของชาวไร่อ้อย ออกไปอีกว่า การรวมกลุ่มของชาวไร่อ้อยในจังหวัดกำแพงเพชร เกิดขึ้นจากกรรมาการ บริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้ไปแนะนำและส่งเสริมให้ชาวไร่อ้อยในจังหวัด กำแพงเพชรรวมกลุ่มกันจัดตั้งขึ้นเป็น "สมาคมชาวไร่อ้อยเขต ๘ กำแพงเพชร" ซึ่ง ในระยะแรกก็รวมกัน เป็นกลุ่ม เล็กเฉพาะเพื่อน ๆ ที่สนิทสนมกันและพบปะกันอย่างสม่ำเสมอ และกลุ่มดังกล่าวได้ขยายการรวมกลุ่มกันขึ้นไปสู่ชาวไร่อ้อยทั่ว ๆ ไปในเขต พื้นที่จังหวัดกำแพงเพชร ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะสร้างหลังการก่อสร้างกับฝ่ายโรงงานน้ำตาล กล่าวคือ กรรมาการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ซึ่งเป็นเพื่อนหรือรู้จักกัน เป็นการส่วนตัวกับชาวไร่อ้อยในเขตจังหวัดกำแพงเพชร หมายถึง หัวหน้าโคเวด้า รู้จักกัน ในฐานะหรือระดับหัวหน้าโคเวด้าที่ส่งอ้อยให้กับโรงงานน้ำตาล ได้แนะนำให้ รวมกลุ่มของหัวหน้าโคเวด้าก็ได้ขยายใหญ่ขึ้น เป็นสมาคมดังกล่าว

คุณสมคิด กิตาณิช กล่าวถึง ชาวไร่อ้อยที่เข้ามารวมกลุ่มกันเป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 เพื่อต่อสู้ให้ผลประโยชน์ที่ชาวไร่อ้อยพึงได้รับ ผลประโยชน์หรือความสัมพันธ์ส่วนตัวที่มีนัยสำคัญต่อการรวมกลุ่มของชาวไร่อ้อย โดยกล่าวว่า

"ในฐานะที่ผมเป็นชาวไร่อ้อย และได้จัดอาชีพปลูกอ้อยต่อจากคุณ พ่อของผมนเอง (คุณมงคล กิตาณิช) รู้จักกับงานในวงการอ้อยมาพอสมควร มีเพื่อนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขต 4 จังหวัด สุพรรณบุรี กาญจนบุรี ราชบุรี และนครปฐม) เมื่อออกจากผมนเข้าไปเป็นสมาชิกของสมาคมเขต 7 และได้ได้รับความไว้วางใจจากทางสมาคมเขต 7 ให้เป็นเลขานุการบริหารสมาคมฯ และได้ได้รับความไว้วางใจจากสมาชิกฯ เขตต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกของสหพันธ์ฯ ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจบัญชีสหพันธ์ฯ ผมคิดว่าที่ผมเข้าไปเป็นสมาชิกของสมาคมฯ เขต 7 เพราะคุณพ่อผม เป็นผู้นำชาวไร่อ้อยมาโดยตลอด และมีอาชีพปลูกอ้อย มันทำให้ผมต้องยึดอาชีพนี้และจะทำอย่างไรจึงจะทำให้อาชีพของพวกผมอยู่รอดได้ ดังนั้นจำเป็นต้องมีองค์กร หรือสถาบันของชาวไร่อ้อย เพื่อคอยในการต่อรองกับฝ่ายต่าง ๆ ทั้งฝ่ายโรงงานและรัฐบาล เพื่อปกป้องและรักษาผลประโยชน์ของชาวไร่อ้อย ถ้าจะให้คอยว่าผลประโยชน์หรือความสัมพันธ์ส่วนตัวจะทำให้ผมเข้าไปเป็นสมาชิกของสมาคมฯ เขต 7 จนกระทั่งได้รับการไว้วางใจจากสมาชิกทำหน้าที่ก ารบริหารสมาคมและสหพันธ์ฯ ผมคิดว่าความใกล้ชิด ความสัมพันธ์ส่วนตัว มีความสำคัญต่อการเข้ารวมกลุ่มของผม เพราะหากผมได้รับความไว้วางใจแล้วผมว่าผมก็สบายใจในกาทำงานเพื่อชาวไร่อ้อยได้สะดวกยิ่งขึ้นในเรื่องสำคัญรับผลประโยชน์มีผลต่อการเข้ารวมกลุ่มของผมหรือไม่ นั่นผมยอมรับ เพราะว่าถ้าเข้ามาอยู่ในองค์กร หรือกลุ่มชาวไร่อ้อยแล้ว เขาย่อมมีพลังในการต่อรองในเรื่องผลประโยชน์ได้สูงไม่ใช่น้อย แต่ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความไว้วางใจย่อมมาล้นคัม แรกสำหรับผม"

จากคำกล่าวนี้ทำให้เข้าใจว่าบุคคลหรือชาวไร่อ้อยที่เข้ามาเป็นสมาชิกของกลุ่มชาวไร่อ้อยนั้นนอกจากความเป็นเพื่อนกันแล้ว ความสัมพันธ์ในฐานะบุตรซึ่งก่อให้เกิดความใกล้ชิดก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวไร่อ้อยเข้าร่วมกับกลุ่มของชาวไร่อ้อยได้ นอกจากนี้ชาวไร่อ้อยที่เข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มชาวไร่อ้อย ยังเล็งถึงผลความอยู่รอดของอาชีพการปลูกอ้อยของบุคคล นอกจากนั้นยังหวังที่จะได้เข้าไปบริหารกลุ่ม เพื่อสร้างความมั่นคงในอาชีพของตนเองและบรรดาชาวไร่ที่มีอาชีพเช่นเดียวกับตน โดยพยายามสร้างความไว้วางใจแก่ชาวไร่อ้อย ถ้าจะกล่าวให้ชัดเจนก็คือ เจตนาของการเข้ารวมกลุ่มของ

ชาวไร่อ้อยอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ส่วนตัว และความใกล้ชิด การได้รับความไว้วางใจ เป็นสำคัญ สำหรับผลประโยชน์นั้นชาวไร่อ้อยคำนึงถึงก็คือ เมื่อชาวไร่อ้อยได้รวมตัวกันขึ้นแล้ว

คุณวิสันต์ พงษ์วิทย์ภานุ ผู้นำกลุ่มยังเติร์ก เขต 7 อธิบายว่า

"เริ่มต้นผมเองไม่ได้สนใจ ดังเดิมจริง ๆ ผมเริ่มมาทำอ้อยเพราะความสนิทสนมกับ ความเป็นเพื่อนของเจ้าของโรงงานน้ำตาลไทย (คุณวิเศษ ว่องวัชรสิน) จนธรรมศาสตร์ มาด้วยกันปี 2516 เขาก็ไปทำโรงงานน้ำตาลไทย ส่วนคุณวิบูลย์ ผาติดวงศ์ ซึ่ง เคยอยู่หอเดียวกับผม เขาก็เคยเป็นหุ้นส่วนกับคุณเทศ (คุณวิเศษ ว่องวัชรสิน) อยู่ นิตรผลเก่า เขาก็แตกกันออกมา ผมก็เห็นว่าเอ๊ะอาชีพปลูกอ้อยงั้นนี่ ยังไม่ทันสมัย ปลูก อ้อยก็สามารถขึ้น เชื้อโรงงานน้ำตาลได้ ตอนแรกผมมีเงินเขาเอา 500,000 บาท คือ กระดาษใบเดียว รุ่งนี้ก็สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้แล้ว โดยเอาอ้อยกำประกัน ผมไม่สนใจเพราะผมมีมือผูกพันกับทางโรงงานน้ำตาลอยู่ คือ กลุ่มค้าผลผลิต (กลุ่ม 60) มาแต่แรกเพราะผมรู้จักกัน กลุ่มใหญ่รุ่งเรือง (กลุ่ม 40) ผมไม่รู้จัก และผมไม่เคย เอาอ้อยเข้า หลังจากทีพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เข้ามาเป็นรัฐบาล ราคา อ้อยเหลือเพียงตันละ 200 บาท ก็มีคุณวัชรินทร์ บุคทอง คนหนุ่ม ๆ ถิ่นชาวมอญ คนนั้นเข้า เป็นสมาชิกสมาคมฯ เขต ๗ แล้ว มาชักชวนผมเข้าเป็นสมาชิกของ สมาคมเขต 7 ตอนแรก ๆ ทำอ้อยผมก็เจ๊ง เพราะเราใจดี ใหญ่ ๆ ก็ไม่ยัก ักขณะนายทุนมากนัก คือพยายามช่วยคนจน"

1 จากคำกล่าวของคุณวิสันต์ ชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า การเข้าเป็นสมาชิกของ กลุ่มชาวไร่อ้อย (สมาคมชาวไร่อ้อยเขต 7) ของชาวไร่อ้อยบางคนนั้น ก็ถูกชักชวนเข้ามา เป็นสมาชิกของกลุ่ม โดยมีความสัมพันธ์ส่วนตัว รู้จักเป็นการส่วนตัว มีการผลประโยชน์ สัมพันธ์กับชาวไร่อ้อยที่เป็นสมาชิก หรือ เข้ารวมกลุ่มอยู่แล้ว

ตั้งที่กล่าวมาแล้วว่าจากคำสัมภาษณ์ของบุคคลดังกล่าว ความสัมพันธ์ส่วนตัวมา จากความใกล้ชิดภายใต้โครงสร้างของสมาคมชาวไร่อ้อย ซึ่งสาเหตุความใกล้ชิดมิได้จาก การได้ไปมาหาสู่กันเป็นประจำ ติดกอดพูดคุยอย่างสม่ำเสมอ การเป็นเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกัน (อาชีพปลูกอ้อย) ถิ่นที่อยู่อาศัยใกล้กันหรือที่เดียวกัน เพราะฉะนั้นสามารถกล่าวได้ว่า ความใกล้ชิดมีความสำคัญมากต่อความสัมพันธ์ส่วนตัว และความไว้วางใจซึ่ง เป็นรากฐาน

สำคัญของความสัมพันธ์ในด้านอื่น ๆ ในสังคมชาวไร่อ้อย

กรณีของการรวมตัวของชาวไร่อ้อยในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และจังหวัด เพชรบุรี เป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์-เพชรบุรี ลุควีชัย ปลั่งศรีสกุล (รองนายกสมาคมฯ กรรมการในคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายและกำนันตำบลเขาทอง อ.ปราณบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์) ได้ชี้ถึงปัจจัยที่ทำให้ชาวไร่อ้อยรวมกลุ่มกันในอดีตว่า

"กรณีจุดนี้หากเราชาวไร่อ้อยที่มีการพูดคุยกันในหมู่พรรคพวกเพื่อนฝูง ที่มีอาชีพเดียวกัน ไปมาค้าขายกัน และเราก็เห็นบางสมาคมที่เกิดขึ้นคือสมาคมฯเขต 7 (สมาคมกลุ่มชาวไร่ อ้อยเขต 7) การต่อรองกีด การวางระเบียบต่าง ๆ ก็ดี อันนี้จะข้างที่จะให้ความ เป็นธรรมแก่ชาวไร่ อันเป็นแนวทางที่ทำให้พวกเราอาจจะรวมตัวกัน เพื่อให้อำนาจ ในการต่อรองและสามารถที่จะใช้ เป็นศูนย์กลางในการรวบรวมปัญหาของชาวไร่อ้อย แต่ละคน แต่ละท้องที่เข้ามาประเมิน ให้มัน เป็น เหตุ เป็นผลเพื่อ เสร็จจากกับทางโรงงาน เฉพาะสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยนี้มีสมาชิกประมาณ 1,000 กว่าราย การที่คนแต่ละคน ไปพูดสร้างความลำบากให้กับทางโรงงาน อันนี้ก็ เป็นผลอันหนึ่งที่เราจะ พลังกันเกิดขึ้น ผมก็จะรู้สึกลงไปว่า การรวมตัวของเราก่อนมันก็น่าคิดในด้าน การเสียสละแล้ว ตัวใครตัวมัน ใครมีมากก็เสียสละมากหน่อย เป็นการรวมตัวกัน ได้ เราก็มาคำนึงถึงสถานที่ที่เราจะทำงานหรือประชุมหารือกัน เราก็มีการปรึกษาหารือกันว่าเราจะทำอย่างไรเราก็ได้ประชุมชาวไร่อ้อย สมาชิกชาวไร่อ้อยที่เป็นอยู่ ปัจจุบันนี้ การรวมตัวกัน เป็นกลุ่ม เป็นก้อนเราก็ทำได้ดี สถานที่ประชุม เราไปเช่าร้าน ค้าห้องแถวเขา เป็นการไม่สะดวก เราก็มีการ เสนอที่ประชุม ให้มีการ เก็บ เงินสวัสดิการ เพื่อนำมาสร้างอาคารถาวรเป็นที่ทำการสมาคมของเรา"

จากคำสัมภาษณ์ของลุควีชัย การรวมตัวของชาวไร่อ้อย เป็นกลุ่มชาวไร่อ้อย ใน เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์-เพชรบุรี เกิดขึ้นจากจุดเริ่มต้นของการที่ชาวไร่อ้อยกลุ่มหนึ่ง ที่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวในฐานะเพื่อนที่อาชีพเดียวกัน และจากกลุ่มชาวไร่อ้อยดังกล่าวที่มีความใกล้ชิด เนื่องจากได้พบปะกันเป็นประจำ ได้เห็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ซึ่ง เป็นสมาคมที่มีพลังการต่อรองกับทางโรงงานเพื่อความ เป็นธรรมแก่ชาวไร่อ้อยในเขต 7 ได้ดีพอสมควร จึงได้มีการพูดคุยกันในกลุ่มชาวไร่อ้อย ดังกล่าวว่าควรจะรวมตัวกัน เพื่อขยายเพิ่มขึ้น เพื่อสร้างพลังอำนาจในการต่อรอง และใช้กลุ่มหรือองค์กรชาวไร่อ้อยที่

จัดตั้งขึ้นมาขึ้น เป็นศูนย์กลางในการรวบรวม บัญชีรายชื่อของชาวไร่อ้อยและ เป็นที่รวมปะปรีภษาชาวไร่
กันของชาวไร่อ้อย เพื่อส่งเสริม อาชีพการปลูกอ้อยสามารถอยู่รอดได้ ถ้าจะกล่าวในแง่กสิกรรม
กัน ความเป็นเพื่อนเป็นความสัพพัญญูที่มีลักษณะความสัมพันธ์ส่วนตัว มีนัยสำคัญต่อการรวมกลุ่ม
ของชาวไร่อ้อยใน เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์-เพชรบุรี

ถ้าหาก เราจะกลับไปพิจารณาการรวมกลุ่มของสมาชิกกลุ่มชาวไร่อ้อย เขตต่าง ๆ ที่
ประเทศขึ้น เป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย ในปี พ.ศ.2516 วัตถุประสงค์ เมื่อปี 1971
อธิบายถึงประเด็นของการรวมตัวของชาวไร่อ้อยนี้ว่า

"ให้ทุกคนที่ทำงานอยู่ในระ เษียบอยู่ในนโยบายที่ เราตั้งวัตถุประสงค์ประสงค์ให้จนกระทั่งถึงบัดนี้
เมื่อเราจัดตั้งรวมกลุ่มกันเข้ามาแล้ว เราก็ได้มาจดทะเบียน เป็นสมาชิกกลุ่มชาวไร่อ้อย
เขต 7 เมื่อปี พ.ศ.2514 มีฐานะเป็นนิติบุคคลจนกระทั่งบัดนี้เรามีสมาชิก 18,000
คน ที่นี้มาถึงทำใบสหพันธ์ฯ จึง เกิดขึ้นมาเป็นสหพันธ์ฯ เกิดก่อนจึงแตกแยก เนื่องจาก
เขต 7 เป็น เขตที่ก่อสร้างสร้างตัวมา เรื่อยด้วยการต่อสู้กับขาดแคลนในการให้โรงงาน
นั้นมีความรู้สึก ว่า ชาวไร่มีพลังที่จะตอบโต้ในการเสียประโยชน์ให้แก่โรงงาน เช่นในปี
พ.ศ.2516 หรือปี พ.ศ.2517 โรงงานในช่วงนี้เรารู้มาถ่มของเรา ได้เข้าเป็น
สมาชิกภาคีว่าด้วยน้ำคาลระหว่างประเทศ ก็มี การกำหนดว่าจะมีการผลิตน้ำคาลจิบ
ช่วงของจังหวัด ช่วงเดือนมีนาคม ในช่วงนี้ทางองค์การน้ำคาลของรัฐบาลได้กำหนด
ว่าทุกโรงงานต้องผลิตน้ำคาลดิบ เพื่อส่งให้แก่องค์การน้ำคาลออก สินี้ เป็นอย่างนี้ก็ทำให้
ให้โรงงานซึ่งอยู่ในแต่ละจังหวัดมีโอกาสที่จะหมกมุ่นกันได้ โรงงานนั้นต้องผลิตน้ำคาลดิบ
โดยองค์การน้ำคาลกำหนดว่า ให้ผลิตน้ำคาลจำนวนเท่านั้น วันที่เท่านั้น ก็ปรากฏ
ว่าชาวไร่ในช่วงที่ต่างคนต่างรวมตัวแล้ว เป็นองค์การน้ำคาลแล้ว ก็มี การกำหนด
การว่า เราจะต้องร่วมมือกันให้องค์การน้ำคาลของรัฐนี้อยู่ได้ หากปรากฏว่าโรงงาน
ใดไม่ให้ความร่วมมือผลิตน้ำคาลดิบ เราซึ่งอยู่ในกาลต่าง ๆ จะต้องประสานงานกับ
โรงงาน เช่น สมมุติอยู่ในชลบุรี ในเครือของโรงงานเช่น สมมุติว่า เครือของ
โรงงานไทยรุ่งเรือง เครือของโรงงานบริษัทธนบุรี ไม่ทำน้ำคาลทราบดิย ตามที่
ภาคีการน้ำคาลกำหนด ชลบุรีหยุดส่งที่ใหม่ เขต 7 หยุดส่งที่เขต 7 เราขอพบกันได้
เราคุยถึงความ เป็นมาของสมาคม ผมคิดว่า เพื่อให้รายละเอียดได้กระฉ่างซักซึ้นไปถึง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในร่างที่เรารับกลุ่มกับโรงงานแต่เริ่มแรกก็เกิดขึ้น เมื่อปี 2 โรง คือ
บริษัทไทยรุ่งเรือง อยู่ที่ ต.ท่าไม้ อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี และอีกโรง คือ
บริษัทไทยรุ่งเรือง อยู่ที่ ต.ท่าไม้ อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี ฉะนั้นในเริ่มแรกผู้เริ่ม

จริง ๆ ๑ คน เป็นคนในเขตกาญจนบุรี เท่านั้น เมื่อเราสามารถที่จะรวมตัวกันเข้า
 มาได้ทำผู้ริเริ่มมาแล้วนี้แต่ก็ไม่มีความสามารถที่จะทำให้โรงงานลดการเอาผิดเอาเปรียบ
 ลงได้ด้วยวิธีการรักษาผลประโยชน์เอาผิดเอาเปรียบโรงงานขึ้นจาก 2 ปล่อง ๓ ปล่อง
 เป็น ๑ ปล่อง ขึ้นทุก ๆ ปี จนกระทั่งเป็นตลาดโรงงานอุตสาหกรรม ก่ออันนี้โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่ง เนื่องจากเสียงข่าวไร้เห็นว่า โรงงานยังมีปฏิภริยาเอาผิดเอาเปรียบอย่างนี้
 อยู่ ต่อไปข่าวไร้รวมขยายจาก 2 จังหวัดเป็น ๓ จังหวัด ๔ จังหวัด ก็เวลานี้
 กาญจนบุรี ราชบุรี นครปฐม สุพรรณบุรี ซึ่งเขตของการก้าวหน้าในด้านที่เรารวม
 ชาวไร้เข้ามาเป็นแบบนั้นก็ทำให้เรามาสร้างวัตถุประสงค์ของการรวมกลุ่มกันขึ้น ทำให้
 เรารวมตัวกัน เพื่อเป็นข้อกำหนดของภาคีการนำศาล แต่ว่าเขาไม่ทำ เพราะว่าภาคีการ
 นำศาลของรัฐบาลก็ยังคงจะจัดการได้ แต่ชาวไร้มีความรู้สึกว่ ภาคีการนำศาลเป็น
 ประโยชน์ต่อชาวไร้้อย เพื่อจะส่งน้ำศาลออกไปขายต่างประเทศ ฉะนั้นเราก็มาปรึกษา
 การตอบได้ ฉะนั้นเราจึงตอบได้ที่เขต 7 ไม่ส่งอ้อยให้โรงงานนำศาลธนบุรี แล้วก็
 สำหรับในช่วงนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านของการมีอ้อยที่มีอำนาจ หรือมีอิทธิ-
 พผลการเมืองทั้งนี้เพราะมี คุณหญิงไสว จารุเสถียร ซึ่งเป็นภรรยาของจอมพลประภาส
 จารุเสถียร พอเราหยุดส่งอ้อย ทางกระทรวงอุตสาหกรรมสั่งให้หยุด ถือว่าพวกนี้
 ก่อการจลาจลสิ่งจับ จับชาวไร้ไป 16 คน ธนบุรีหยุดแต่ไม่มีปฏิภริยาเขต 7 หยุด
 แต่มีปฏิภริยาตอบโต้ทันที เสร็จแล้วถูกจับ พร้อมกับคุณประเสริฐ กลานพลอย ผู้ริเริ่ม
 ก็อยู่ในฐานะนั้น เขตที่จับคือท้องที่ผม ผมก็เกิดต่อขอประกันตัว ประกันตัวออกมาได้
 ทางกระทรวงมหาดไทยมีคำสั่งไม่ให้ประกัน ถือว่าก่อการจลาจลเป็นคดีการเมือง
 สาเหตุที่เราจะรวมกัน เนื่องจากที่เล่ามานี้เป็นเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ แต่ก็มีความสำคัญ
 ต่อชาวไร้จังหวัดต่าง ๆ ภาคต่าง ๆ จนในที่สุดการแสดงออกถึงความร่วมมือระหว่าง
 ชาวไร้ ระหว่างที่อยู่กันคนละภาค ละจังหวัด ก็เห็นความสำคัญว่าเราควรที่จะรวม
 กันเป็นองค์กรเดี่ยวเพื่อร่วมปรึกษาหารือกันแล้ว ขึ้นนโยบายเดียวกันให้สอดคล้องกับ
 วัตถุประสงค์อาชีพนี้ ไม่ใช่ว่าธนบุรีขายอ้อยชนิดเดียวกันได้ราคาสูงกว่าเขต 7 ซึ่งมี
 อ้อยมากกว่าขายอ้อยได้ราคาต่ำกว่าธนบุรีสันละ 10 บาท ในช่วงนั้น ฉะนั้นเราก็
 มารวมกันแล้วในที่สุดยกฐานะราคาอ้อยที่ต่างกันขึ้นมา เป็นราคาเหมือนกันตั้งประเทศ
 นี้คือการที่ทุกภาคมาเป็นสหพันธ์"

จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าชาวไร้อ้อยที่มารวมกัน เป็นกลุ่มชาวไร้อ้อยในกรณีสมาคม
 กลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 มีกลุ่มผู้ริเริ่ม ในการรวมกลุ่มของชาวไร้อ้อย ๑ คน กิ่งที่จะกล่าวต่อ
 ไป ซึ่งเป็นชาวไร้อ้อยในระดักับหัวหน้าโคเวต้า กระจายการรวมตัวของชาวไร้อ้อยถึง 4
 จังหวัด (นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี และสุพรรณบุรี) สมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7

ได้มีบทบาทมากต่อการรวมตัวของชาวไร่อ้อย เป็นกลุ่มชาวไร่อ้อย เขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ จนกระทั่งสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยดังกล่าวรวมตัวกันเป็น "สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย" บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิดภายใต้ความสัมพันธ์ในลักษณะ เมื่อนาซีง เดียวกัน เป็นนัยสำคัญ หากจะกล่าวให้เห็นภาพอย่างชัดเจนถึงความเป็หมายของการรวมตัว เป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย สามารถกล่าวได้ว่า ในปี พ.ศ.2507 ได้มีการรวมตัวกันเป็นครั้งแรกของชาวไร่อ้อย โดยชาวไร่อ้อยกลุ่มหนึ่งได้เินตามขานายมงคล กีพานิช ซึ่งเป็นคหบดีและเป็นชาวไร่อ้อยผู้หนึ่งในอำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี นายมงคล กีพานิช ได้รวมกลุ่มย่อยรับเป็นผู้นำกลุ่ม ต่อมาได้เชิญชาวไร่อ้อยมาร่วมปรึกษาหารือหาผู้ทางในการจัดตั้งกลุ่มชาวไร่อ้อย ในที่สุดมีมติให้จัดตั้งกลุ่มนี้ชื่อว่า "กลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7" โดยให้นายมงคล กีพานิช เป็นประธานกลุ่มดังกล่าวนี้ มีกรรมการกลุ่มผู้ริเริ่มก่อตั้งจำนวน ๑ คน คือ

1. นายมงคล กีพานิช
2. นายบุญเรือง เกาศรี
3. นายวิวัฒน์ วังดาล
4. นายประเสริฐ กลายพลอย
5. นายประธาน โอภาสปรกรณ์กิจ
6. นายฉัตร ประภาวงศ์
7. นายเส้น ประสมศักดิ์
8. นายมานช คอนเตียร
9. นายสิงห์โต เทลียงอร่าม

กลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้ต่อสู้เพื่อสิทธิของชาวไร่อ้อยทุกวิถีทาง และได้พยายามสร้างความเชือถือ ความไว้วางใจและความสำคัญให้ชาวไร่อ้อยได้เล็งเห็นประโยชน์ของการรวมกลุ่ม การดำเนินการดังกล่าวนี้ต้องพบอุปสรรคมากมายมาับการ จากการเริ่มรวบรวมกลุ่มที่มีสมาชิกเพียงไม่กี่คน สามารถรวบรวมสมาชิกชาวไร่อ้อยเพิ่มขึ้นเป็นพันคน ในวันที่กลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้เติบโตมีพลังเข้มแข็งขึ้น สามารถมีสิ่งการต่อรองกับฝ่ายโรงงานน้ำตาลมากขึ้น ซึ่งนำมาซึ่งความสมดุลย์ ความยุติธรรมในผลประโยชน์อันชอบธรรมของชาวไร่อ้อย

ต่อมาในปี พ.ศ. 2514 จึงได้ขออนุญาตทางราชการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นสมาคม ใช้ชื่อว่า "สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7" มีสำนักงานตั้งอยู่บ้านเลขที่ ๑ ถนนแสงสุโขทัย อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี มีอาณาเขตความรับผิดชอบช่วยเหลือมวลสมาชิกชาวไร่อ้อยในเขตท้องที่ 4 จังหวัด คือ นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี และสุพรรณบุรี ซึ่งปัจจุบันนี้มีสมาชิกชาวไร่อ้อยถึง 18,000 คน นับว่าสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 แห่งนี้สามารถรวมพลังกันอย่างแน่นหนาเป็นปึกแผ่น ดำเนินการไปด้วยหลักสามัคคีธรรม เสียสละ และช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน นับเป็นบทบาทที่สำคัญยิ่ง อันจะยังผลประโยชน์ส่วนรวมของชาวไร่อ้อยอย่างแท้จริง

ผู้เขียนสามารถกล่าวได้ว่า สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 เป็นองค์กรชาวไร่อ้อยที่มีบทบาทต่อการรวมกลุ่มของชาวไร่อ้อย จัดตั้งเป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ ก่อนที่สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศไทยจะได้รวมตัวกันเป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยในปี พ.ศ. 2516 กล่าวอีกนัยหนึ่ง การรวมตัวกันของชาวไร่อ้อยของภาคต่าง ๆ จัดตั้งเป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้มีบทบาทส่งเสริม แนะนำและสนับสนุนตลอดมา

ขณะที่สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้เริ่มรวบรวมกลุ่มชาวไร่อ้อยกันเป็นครั้งแรกนั้นทางจังหวัดชลบุรี ซึ่งขณะนั้นนับว่าเป็นแหล่งผลผลิตอ้อยที่มีปริมาณผลผลิต เป็นลำดับรองจากผลผลิตอ้อยของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ก็ได้เริ่มรวบรวมกลุ่มชาวไร่อ้อยเช่นกัน แม้ว่าจะพบอุปสรรคในการจัดตั้งกลุ่มเพียงใด แต่ด้วยความสามัคคีชาวไร่อ้อยก็สามารถรวบรวมกลุ่มชาวไร่อ้อยได้สำเร็จ และต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2511 ทางชลบุรีแห่งนี้ได้กลายเป็นกลุ่มของชาวไร่อ้อยที่เข้มแข็งและมีบทบาทร่วมกับสมาคมชาวไร่อ้อยเขต 7 มากมาย สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 และสมาคมกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรี ได้มีการตกลงกันในด้านให้ความช่วยเหลือกันทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดและความ เป็นธรรมชาติของชาวไร่อ้อยทั่วประเทศ จึงได้กำหนดนโยบายที่จะแนะนำส่งเสริม เกษตรกรชาวไร่อ้อยในท้องที่จังหวัดอื่น ๆ ที่มีการปลูกอ้อยให้รวมตัว เป็นกลุ่มเป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เพื่อ เป็นกลุ่มพลังรักษาผลประโยชน์ของชาวไร่อ้อยต่อไป การดำเนินนโยบายในด้านนี้ได้รับความสำเร็จพอสมควร โดยสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้ดำเนินการ

แนะนำส่ง เสริมให้ชาวไร่อ้อยทางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์-เพชรบุรี รวมรวมกลุ่มกันได้สำเร็จ เรียกว่า "กลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ประจวบคีรีขันธ์-เพชรบุรี" และต่อมาก็ได้แนะนำส่ง เสริมการจัดตั้งสมาคมชาวไร่อ้อยขึ้นอีกที่จังหวัดกำแพงเพชร เรียกว่า "สมาคมชาวไร่อ้อยเขต ๑ กำแพงเพชร" ทางด้านของสมาคมกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรี ก็ได้แนะนำส่ง เสริมจัดตั้งสมาคมนชาวไร่อ้อยจังหวัดระยองได้สำเร็จเช่นกัน เรียกว่า "สมาคมการเกษตรระยอง"

นอกจากนี้ยังได้แนะนำส่ง เสริมจัดตั้งสมาคมขึ้นอีกที่จังหวัดอุตรธานี คือ "สมาคมชาวไร่อ้อยภูมิกวามิ อุตรธานี" นับได้ว่ามีบทบาทเกี่ยวข้องในการรวบรวมจัดตั้งกลุ่มหรือสมาคมชาวไร่อ้อยเป็นอย่างมาก ทำให้ชาวไร่อ้อยที่กระจัดกระจายอยู่ตามท้องที่ ภูมิภาค ต่าง ๆ ของประเทศสามารถรวมตัวกันเพื่อรักษาผลประโยชน์ของคนได้ ต่อมาสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศได้รวมตัวกันเป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ในลักษณะที่เป็นกลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

จากประเด็นเดียวกันนี้ คุณสมพันธ์ สาคริก (รองนายกสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยจังหวัดประจวบคีรีขันธ์-เพชรบุรี) ได้เล่าถึงประเด็นประวัติความเป็นมาของการรวมกลุ่มกันเป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยของชาวไร่อ้อยที่รวมตัวกันขึ้นเป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นการรวบรวมจากเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ ภายใต้โครงสร้างสังคมนชาวไร่อ้อย ว่า

"ครับ...คืออย่างนั้นครับ ในการรวมตัวกันเป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ นั้นเนื่องจากการต่อรองของชาวไร่อ้อยที่มีสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยแล้ว การต่อรองกับโรงงานน้ำตาลต่าง ๆ ก็ดี ต่างก็มีปัญหา ปัญหาต่าง ๆ มันน่าจะแก้ไขในลักษณะเดียวกันได้ ลักษณะการทำต่างคนต่างทำมันค่อนข้างจะลำบาก แม้แต่ทางโรงงานน้ำตาลก็มีสมาคมกลุ่มโรงงานน้ำตาล เราก็คิดกันว่าหากที่เราจะมีการเจรจาเฉพาะตัวต่อตัวมันก็ไม่ได้ผลประโยชน์ที่ได้ หากแต่ไม่มีพลังการต่อรองที่เข้มแข็ง เราก็มองไปว่าเมื่อเรารวมตัวกัน เป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยได้แล้ว เราก็อยากให้ชาวไร่อ้อยทั่วประเทศได้รวมตัวกัน ก็ได้มีการพบปะกันระหว่างท่านนายกสมาคมฯ กับท่านนายกสมาคมฯ ทั่วประเทศ เพื่อจะทำขึ้นคอนเนกชันเดียวกันกับสมาคม ทุกสมาคมมารวมกันภายใต้ชื่อว่า "สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย" นโยบายก็คือ เพื่อแก้ไขปัญหามาของชาวไร่อ้อยทั่วประเทศ เติบงแต่เราไปมาหาหรือปรึกษากันในระหว่างเพื่อนชาวไร่อ้อยด้วยกัน ลงมติเห็นชอบว่าเราควรจะมีการรวมกัน

เช่นเดียวกับกับโรงงานน้ำตาล ในระดับของผู้นำชาวไร่อ้อยแต่ละสมาคม”

จากคำบอกเล่าของคุณสมพันธ์ สาครักษ์ ดังกล่าวนั้นทำให้เห็นว่า ก่อนที่จะมีการรวมตัวกันของชาวไร่อ้อยเป็นสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ นั้น ได้มีการพบปะหรือติดต่อกันในบุคลากรระดับนายกสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย ซึ่งผู้นำชาวไร่อ้อยในฐานะนายกสมาคมได้มีความสนิทสนมกัน เป็นการส่วนตัว มีความใกล้ชิดกันอัน เนื่องจากสาเหตุที่เป็น เพื่อนร่วมอาชีพเดียวกัน ผลที่สุดทำให้เกิดความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งเป็นมูลเหตุของการรวมกลุ่มกันของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ ภายใต้ชื่อว่า "สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย" เพื่อเป็นพลังการต่อรองหรือจุดยึดแห่งการต่อรองกับฝ่ายของโรงงานน้ำตาลในการรักษาปากมืองหรือแสวงหาซึ่งผลประโยชน์ร่วมของสมาชิกของกลุ่มหรือองค์กรชาวไร่อ้อยแห่งนี้ (สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย)

ความไว้วางใจมิเกิดขึ้นได้อย่างไร และมีความสำคัญอย่างไร คุณสุทธินทร เกริก-กฤตญา (อดีตเคยเป็นนายกสมาคมชาวไร่อ้อยเขต ๘ กำแพงเพชร ซึ่งเป็นสมาชิกของสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ ปัจจุบัน (ปี 2528) ดำรงตำแหน่งรองประธานสมาคมชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย นายกสมาคมชาวไร่อ้อยภาคเหนือ และกรรมการในคณะกรรมการน้ำตาลทราย) ได้ชี้แจงประเด็นดังกล่าวนี้ว่า

"แน่นอนครับคุณสุนทร ความไว้วางใจดังกล่าวนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเอง หากแต่ต้องเกิดจากการสร้างขึ้น การสร้างความไว้วางใจของผมในฐานะผู้นำชาวไร่อ้อย คือผมอาศัยการใช้ความเป็นเพื่อนกันของชาวไร่อ้อย เช่น เพื่อนร่วมงาน เพื่อนอาชีพเดียวกัน และเพื่อนที่มีภูมิลำเนาเดียวกันกับผม โดยการดึงเอากลุ่มบุคคลเหล่านี้มาทำงานด้วย และให้ตำแหน่งแก่เขา หมายความว่าอย่างนั้นะ เราให้ความไว้วางใจแก่เขา เมื่อใดเราก็จะได้รับความไว้วางใจในการบริหารงานภายในสมาคมด้วย พวกเราด้วยกันเป็นเพื่อนซึ่งประโยชน์ที่ได้รับคือ การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านต่าง ๆ ผมหมายถึงว่า ต่างฝ่ายต่างก็ยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่สิ่งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความพร้อมและความสามารถที่จะให้แก่พวกพ้องของผมได้ เป็นสำคัญ สิ่งสำคัญประการที่ผม เข้า เป็นสมาชิกของกลุ่มหรือสมาคมและได้เป็นกรรมการบริหาร ทำให้ผม เป็นที่ไว้วางใจจากชาวไร่อ้อย และเป็นที่ยู้งักกันอย่างกว้างขวางในหมู่ชาวไร่อ้อยด้วยกัน จนกระทั่งชาวไร่อ้อยในเขตจังหวัดกำแพงเพชร เลือกผมขึ้น เป็นนายกสมาคมในที่สุดครับ..."

จากคำสัมภาษณ์ของคุณสุทธิพร เกริกกฤตยา จะเห็นว่า ความไว้วางใจเป็นพื้นฐานในการสร้างอำนาจของผู้นำชาวไร่อ้อยและการรักษาอำนาจของผู้นำชาวไร่อ้อย นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความไว้วางใจดังกล่าวนี้มันไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หากแต่เกิดขึ้นจากการสร้างขึ้นมาเป็นสำคัญ ถ้าจะกล่าวถึงลักษณะของการสร้างความไว้วางใจในโครงสร้างทางกลุ่มอำนาจของชาวไร่อ้อยแล้ว คืออาศัยการใช้ความ เป็นเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกัน เพื่อนร่วมงาน ในฐานะกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยและเพื่อนที่มีภูมิลำเนาเดียวกัน จะเห็นว่าความ เป็นเพื่อน เป็นลักษณะของความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ชัดเจน และนับว่าเป็นความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญที่สุดของการสร้างความไว้วางใจ จนกระทั่งสามารถก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยได้ในระดับของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย นอกจากนี้วิธีการสร้างความไว้วางใจดังกล่าวนี้แล้ว คุณสุทธิพร เกริกกฤตยา ยังได้ชี้ให้เห็นถึงการสร้างความไว้วางใจเพื่อตนจะสามารถมีอำนาจและรักษาอำนาจให้คงอยู่ต่อไป คือ การให้ตำแหน่งอำนาจการบริหารภายในกลุ่มชาวไร่อ้อยแก่บุคคลที่ต้องการที่จะสร้างความไว้วางใจ กล่าวให้เด่นชัดขึ้น คือ การดึงเอาพรรคพวกเพื่อนฝูงมาทำงานด้วย และให้ตำแหน่ง อำนาจแก่เขาเหล่านั้น ซึ่งถือเป็นการสร้างความไว้วางใจอัน เป็นพื้นฐานของการสร้างอำนาจของผู้มีอำนาจภายในกลุ่มชาวไร่อ้อย ในที่สุดก็สามารถก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยได้

เมื่อพิจารณาถึงประเด็นการสร้างความไว้วางใจ คุณวิสันต์ หงษ์วิทย์พานู ได้ อธิบายเพิ่มเติมว่า

"ถ้าสิ่งที่เป็นธรรมผมก็ทำให้ ถ้าไม่เป็นธรรมผมก็ไม่ทำให้ อาจจะไปสอดคลองกับฝ่ายของโรงงานน้ำตาล หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งผมไม่สนใจ แต่ถึงนั้นก็ต้องเป็นธรรมต่อชาวไร่อ้อย ถ้าเป็นธรรมผมทำ ผมสบายใจ ผมไม่เคยได้รับอะไรเลย ปีฤดูการผลิตที่ราคาอ้อย 700 บาทต่อตัน ผมออกไปสูบน้ำเข้าสู่วัสดุไร่อ้อยได้อ้อยกันเยอะแยะผมไม่ได้อ้อยเลย เพราะไร่อ้อยผมมันรดด้วยหญ้า ไม่ได้กับเขา ทุกวันนี้ก็หมดตัว เพราะอ้อย ผมหวังต้องเปลี่ยนเพราะอ้อยมันหมดอนาคต ผมเป็นสมาชิกของเขต 7 และผมเป็นคนเกี่ยวกระแจะที่ผมเคยได้ว่าที่ผมเข้าไปเป็นกรรมการบริหารเขต 7 โดยการเอื้อกึ่งของสาขาท่าเรือ (ตำบลท่าเรือ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี) ทุกคนไปเขตท่าเรือ เพราะเรามีผลงาน ชาวไร่อ้อยในเขตนี้จึงให้ความเชื่อถือและความไว้วางใจ เขารู้จักผมดีก็รับความไว้วางใจจากคนหรือชาวไร่อ้อยในเขตนี้ ผมเคยได้เคยว่าช่วงที่ราคาอ้อย 2๘๐ บาทต่อตัน เราผลักดันราคาอ้อยขึ้นมาเป็น ๔๔๐ บาทต่อตัน และผลงานอีกตันครึ่งของ

กลุ่มผม (กลุ่มยังเดิร์ก) โดยแท้จริงคือ ราคาอ้อยเป็น 700 บาทต่อตัน ในสมัยรัฐบาลของพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์”

จะเห็นว่าการสร้างความไว้วางใจ กระทั่งสามารถได้รับความไว้วางใจเข้าไปเป็นกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ของอุบลราชธานี เพราะเป็นคนที่มีความจำเป็นเดียวกันกับชาวไร่อ้อยที่เลือกตั้งขึ้น เป็นกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 และการเป็นบุคคลที่มีคุณธรรมในการทำงานเพื่อความ เป็นธรรมแก่ชาวไร่อ้อย เสียสละ และมีความสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ชาวไร่อ้อยได้ ต่อสู้เพื่อให้ได้ราคาอ้อยที่เป็นธรรมที่สุดและชาวไร่อ้อยได้ประโยชน์มากที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความใกล้ชิดเป็นปัจจัยในด้านความสัมพันธ์ส่วนตัวที่มีความสำคัญของการสร้างความไว้วางใจ และการช่วยเหลือเพื่อนชาวไร่อ้อยในอุบลราชธานี เกี่ยวกันด้วยในด้านต่าง ๆ เช่นการต่อรองเรื่องราคาอ้อย เป็นต้น จนกระทั่งเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง ในที่สุดชาวไร่อ้อยในเขตที่บุคคลนั้นต้องการสร้างความไว้วางใจก็จะให้ความไว้วางใจ โดยได้รับเลือกเข้าไปเป็นกรรมการบริหารในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยในที่สุด และได้รับเลือกเข้าไปเป็นกรรมการบริหารสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย อาจกล่าวได้ว่าผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ คือ ผู้อุปถัมภ์ สำหรับชาวไร่อ้อยก็เปรียบเสมือนกับผู้รับอุปถัมภ์นั่นเอง นับได้ว่าการสร้างความไว้วางใจอยู่บนพื้นฐานความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ เป็นสำคัญ

ประเด็นต่อไปที่น่าวิเคราะห์ คือ ความไว้วางใจมีความสำคัญอย่างไร เมื่อเราขอมารับกันแล้วความไว้วางใจไม่ได้เกิดขึ้นเอง แต่เกิดขึ้นจากการสร้าง โดยอาศัยการเป็นเพื่อนร่วมอาชีพ เพื่อนร่วมงาน และจากการที่มีภูมิสำเนาเดียวกันแล้ว ความไว้วางใจที่สร้างขึ้นมาดังกล่าวนี้มีความสำคัญอย่างไรบ้าง สำหรับประเด็นความสำคัญของความไว้วางใจนี้ คุณสมคิด กิตานิช กล่าวไว้ว่า

“จากการที่ผมเองมีความใกล้ชิด ความสัมพันธ์ส่วนตัวและความไว้วางใจจากเพื่อนชาวไร่อ้อย สิ่งเหล่านั้นครั้นมันทำให้ผมได้รับความก้าวหน้าและความเจริญ ความมั่นคงในอาชีพการปลูกอ้อย เพราะพวกเขาชาวไร่อ้อยมีปัญหาอะไรก็จะ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คือ ช่วยเหลือกันได้ เวลาใครได้รับหรือประสบกับความเดือดร้อนหรือปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการปลูกอ้อย นอกจากนั้นผมว่ามันช่วยลดความไม่มั่นคง

ในการดำเนินชีวิตด้านต่าง ๆ ด้วย ผมหมายถึง เรามีความขุ่นใจในหัวหากในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ลงไปนะครับ ผมเองนะครับ เข้าไปเป็นกรรมการบริหารสมาคมเขต 7 และสหพันธ์ฯ ก็ได้ให้ความไว้วางใจจากบรรดาสมาชิกของสมาคมฯ และสหพันธ์ฯ ดังนั้นผมจึงคิดว่า การบริหารงานภายในกลุ่ม เองนั้นจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิดระหว่างกรรมการบริหารทั้งสององค์กร คือสมาคมและสหพันธ์ฯ เพื่อทำให้การบริหารงานขององค์กร เพื่อปกป้องผลประโยชน์ดำเนินการไปได้ ต้องมีการเจรจาหรือพูดคุยกันก่อนว่าประเด็นนี้จะต้องผ่านที่ประชุม เหล่านี้เป็นต้น และอย่างหนึ่งผมคิดว่า การที่เราที่มีความรู้สึก เป็นพรรคพวกเดียวกันมันจะทำให้เกิดการไว้วางใจในการทำงาน เช่นกรณีที่ผมเสนอแนวความคิดในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับอ้อย เมื่อผมได้รับความไว้วางใจจากบรรดาพรรคพวก กรรมการบริหารหรือสมาชิกแนวความคิดของผมที่เสนอเข้าไปก็ผ่านโดยง่ายและไม่ถูกบิดเบือนหรือแก้ไขด้วย อย่างนี้เป็นต้น ใช่มั้ยคะ"

จะเห็นได้อย่างชัดเจนได้ว่า ทักษะของคุณสมคิด เกี่ยวกับความสำคัญของความไว้วางใจ ความใกล้ชิด และความสัมพันธ์ส่วนตัวนี้น่าสนใจอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สิ่งดังกล่าวนี้มีผลสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคงของชีวิตในด้านต่าง ๆ เช่น ความมั่นคงในอาชีพการปลูกอ้อย กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ หากเกิดปัญหาขึ้นกับชาวไร่ อ้อย ก็สามารถที่จะอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิด ความไว้วางใจที่ชาวไร่ได้อพยยมีต่อกัน เช่น ความเป็นเพื่อนร่วมอาชีพการปลูกอ้อย พรรคพวกเดียวกัน นำมาซึ่งความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อทำให้เกิดความเจริญ ความก้าวหน้า และความมั่นคงให้แก่ชาวไร่อ้อยเอง ถ้าจะกล่าวให้เด่นชัดก็คือ ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิด และความไว้วางใจ เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยลดความไม่มั่นคงในชีวิตในด้านต่าง ๆ ดังที่คุณสมคิดได้กล่าวไว้แล้ว ความสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การบริหารงานภายในกลุ่มชาวไร่อ้อยในทัศนะของคุณสมคิด กรรมการบริหารสมาคมฯ เขต 7 และสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยที่สำคัญบุคคลหนึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิด ความไว้วางใจ เพื่อการบริหารงานภายในกลุ่มชาวไร่อ้อย เป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ คุณสุทธิพร เกริกกฤตยา กล่าวถึงความสำคัญของความไว้วางใจว่า

"ความไว้วางใจและการถือ เป็นพวกเดียวกัน มีความสำคัญต่อการรวมกลุ่มและการบริหารงานภายในกลุ่มหรือสมาคมชาวไร่อ้อยอย่างไหน แน่นนอนครับ ความไว้วางใจและการถือ เป็นพวกเดียวกัน เป็นปัจจัยที่สำคัญมากต่อการสร้างกลุ่ม เพราะต้องอาศัยความไว้วางใจ

เป็นฐาน และที่สำคัญอย่างยิ่งที่ผมสามารถอยู่ในตำแหน่งนายกสมาคมฯ ซึ่งเป็นผู้นำ
ของชาวไร้อ้อยได้ มีผลทำให้ผมเองสามารถบริหารจัดการกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ"

คุณสุทธิพร อธิบายถึง ความสำคัญของความไว้วางใจ และการให้อภัยเป็นภาคเดียว
กันที่มีัยสำคัญต่อการที่ทำให้ชาวไร้อ้อยมารวมตัวกัน เป็นกลุ่มชาวไร้อ้อย และการคงอยู่ของ
กลุ่มชาวไร้อ้อย และการรักษาอำนาจหรือตำแหน่งของตัวผู้นำกลุ่มชาวไร้อ้อยด้วย เช่นเดียว
กัน คุณวิชัย ปลั่งศรีสกุล ได้อธิบายเพิ่มเติม เห็นถึงความสำคัญของความไว้วางใจซึ่งกันและกัน
ความใกล้ชิด ความไว้วางใจ ต่อการคงอยู่ของกลุ่มชาวไร้อ้อยว่า

"ในระดับสมาคมเรามีระเบียบข้อบังคับของสมาคม การดำรงตำแหน่งนายกสมาคม
ใช้ระบบการเลือกตั้งจากสมาชิกชาวไร้อ้อยทั้งหมด (สมัยก่อน) เมื่อได้รับความไว้วาง
ใจจากชาวไร้อ้อย ให้มาดำรงตำแหน่งนายกสมาคมฯ ชาวไร้อ้อยก็ยังได้รับความ
ความมั่นใจ เพื่อดูท่านนายกสมาคมฯ ให้ดีถึงกรรมการบริหารสมาคม โดยหลักการ
แล้วถึงแม้ว่าตัวผมเองไม่ได้เป็นนายกสมาคมเองก็ตาม โดยหลักการผมเชื่อว่าไว้วาง
ใจตัวแทนของชาวไร้อ้อยจริง ๆ เป็นผู้ที่ถืออาชีพทางไร้อ้อย เป็นผู้ที่มีความเสียสละก็
ขอเข้ามา เป็นกรรมการบริหารสมาคม การจะทำอะไรก็ตามด้วยท่านนายกสมาคมฯ
ก็ต้องมีขั้นตอนซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างก็ต้องมีขั้นตอน จากกรรมการบริหาร คือทุกอย่าง
ต้องเป็นไปตามมติของที่ประชุมถึงจะดำเนินการได้ ส่วนความเชื่อถือ ความไว้วาง
ใจ ใครที่จะสร้างความเชื่อถือเชื่อมั่น ความไว้วางใจ ช่วยเหลือชาวไร้อ้อยได้
เป็นผู้นำที่ดีได้ก็เลือกเข้ามา"

จากคำสัมภาษณ์ของคุณวิชัย ปลั่งศรีสกุล ดังกล่าวนี้อาจจะทำให้ข้อเขียนว่า การที่
บุคคลใดจะได้รับการเลือกตั้งจากชาวไร้อ้อยให้ขึ้นเป็นนายกสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อย จำเป็น
อย่างยิ่งที่บุคคลนั้นจะต้องสร้างความไว้วางใจให้เกิดแก่ชาวไร้อ้อย ซึ่งการสร้าง ความไว้วาง
ใจจำเป็นต้องอาศัยความใกล้ชิดในฐานะเพื่อน พรรคพวกเดียวกันที่สำคัญซึ่งบุคคลที่จะขึ้น
ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อย ต้องมีอาชีพปลูกอ้อยด้วย กล่าวคือ การที่
เป็นเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกันนั่นเอง ซึ่งทำให้เกิดความใกล้ชิดกัน ในระหว่างผู้นำชาวไร้อ้อย
กับชาวไร้อ้อยทั่วไปที่เป็นสมาชิกของสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อย ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะ
ความสัมพันธ์ส่วนตัวที่สำคัญที่สุดในโครงสร้างในสังคมชาวไร้อ้อย

บ. นัยสำคัญของหัวหน้ากลุ่มหรือผู้นำกลุ่ม

ดังที่กล่าวแล้วในประเด็นที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิด ความไว้วางใจ ซึ่งมีความสำคัญต่อการรวมชาวไร่อ้อยเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มชาวไร่อ้อย สำหรับผลประโยชน์ร่วมกันของชาวไร่อ้อยในกลุ่มมีความสำคัญเพียงส่วนหนึ่ง เท่านั้นที่ทำให้เกิดกลุ่มชาวไร่อ้อยขึ้นได้ ความสัมพันธ์ในกลุ่มของชาวไร่อ้อย ยังให้ความสำคัญแก่ผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยอย่างมาก เพราะผู้นำกลุ่มมีความสำคัญต่อการรวมกลุ่ม การคงอยู่หรือการแตกแยกของชาวไร่อ้อย ดังนั้นจึงจะกล่าวถึงนัยสำคัญของผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยต่อกลุ่มชาวไร่อ้อย

สำหรับคุณสมบัติ เช่นไรที่มีความสำคัญต่อกลุ่มชาวไร่อ้อย คุณวิชัย ปลั่งศรีสกุล ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับประเด็นคุณสมบัติของผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อย ว่า

"ประเด็นแรก คือ ประเด็นอยู่ที่ความเชื่อถือ สองเป็นผู้ที่มีความเสียสละ เป็นบุคคลที่เป็นผู้แทนราษฎร ถ้าเรามีปัญหาจำเป็น เบื้องบนหรือข้าราชการระดับชาติเราก็สามารถให้ท่านนายกสมาคมอุดมศึกษา ทั้งทอง นาร้อยมูลต่าง ๆ ไปแก้ไขในระดับบนได้ สามารถติดต่อโดยตรงได้ เป็นการติดต่อเป็นการส่วนตัวได้ ลักษณะอีกประการหนึ่งที่ผมอยากจะได้ว่าเป็นลักษณะที่เด่นชัด คือ เป็นลักษณะที่ว่าเป็นนายกสมาคมที่มีเจตนาแน่วแน่ เป็นผู้ที่มีความเสียสละอย่างสูง มีความตั้งใจจริงที่จะเข้ามาแก้ปัญหาให้กับชาวไร่อ้อย"

คุณวิชัย ปลั่งศรีสกุล ได้ชี้ชัดว่า ผู้นำกลุ่มหมายถึง จะต้องเป็นคนที่มีความเสียสละได้รับความเชื่อถือจากชาวไร่อ้อย และเป็นบุคคลที่เป็นผู้แทนราษฎร จากลักษณะดังกล่าวทำให้มองได้ว่า การที่ผู้นำกลุ่มต้องเป็นผู้แทนราษฎร (นักการเมือง) เพราะบุคคลดังกล่าวนี้สามารถให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองแก่ชาวไร่อ้อยได้ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการเป็นผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยมีคุณสมบัติส่วนตัวที่ลักษณะที่ใจกว้าง กล้าได้กล้าเสีย ใจหนักแน่น มีความตั้งใจจริงที่จะเข้ามาแก้ปัญหาให้กับชาวไร่อ้อย ที่เป็นพรรคพวกเกี่ยวข้องกับอาชีพเดียวกัน มีเพื่อนฝูงมาก เป็นต้น สำหรับประเด็นคุณสมบัติของผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยที่มีนัยสำคัญต่อกลุ่มชาวไร่อ้อย คุณบุญเรือง เกาศรี ได้อธิบายว่า

ผู้สัมภาษณ์ : ในท้วงแรกที่ผมได้ทราบมา ประวัติของสมาคมเขต 7 รัฐสภาในท้วงแรกจะมีอยู่ ๑ ท่านที่รู้จัก ไม่ทราบว่ายังมีใครบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ช่วงนั้นมีคุณมงคล มีผม (คุณบุญเรือง เกาศรี) มีคุณวิวัฒน์ ริงดาอ คำมกำพอง ฉัตร ประภาวงศ์ มีคุณเส้น ประสมศักดิ์ คุณสิงห์โต เกษีองอรัมย์ คุณประสาน โอภาสปกรณ์กิจ คุณประเสริฐ กลานพลอย คุณมานพ ลอน เชียง

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงเลือกเอาคุณมงคล ก็พยาน เป็นหัวหน้ากลุ่มในการจัดตั้งกลุ่มในครั้งนั้น ไม่ทราบว่าท่านมีคุณสมบัติอย่างไร

ผู้ให้สัมภาษณ์ : โดย เฉพาะอย่างยิ่งในการรวมกลุ่มกันส่วนใหญ่เป็นพวกที่รู้จักกัน ก็อยู่แถวอื่น เดียวกัน ฉะนั้นในจำนวนพวกเรา ๑ คน ก็คิดว่าควรจะมีเอาคนใดคนหนึ่งซึ่ง เหมาะสมจะเป็นจุดรวมในการจะรวมชาวไร่ เราก็จะมาพิจารณาคุณสมบัติ ความสามารถ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณมงคล เป็นบุคคลที่มีคนรู้จักมาก แล้วก็ เป็นบุคคลมีฐานะดี แล้วก็ทำไร่อ้อยก็ทำมาก ฉะนั้นความเหมาะสมในการที่จะ เลือกกันอย่างน้อยที่สุดหวังว่าผู้ที่จะเป็นแกนกลางที่จะนำชาวไร่อ้อยอย่างถ้อยที่สุด ต้องมีความสามารถที่จะติดต่อกับข้าราชการ ซึ่งคุณมงคล มีความสามารถเรื่อง นี้สูง (ประเด็นความพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือทางด้านต่าง ๆ แก่ชาวไร่อ้อย เวลาที่มีความเดือดร้อนอะไรที่ทางกลุ่มได้พิจารณาในเวลานี้ด้วย) อันนี้ในเริ่มแรก จริง ๆ เราเริ่มรวมกันเป็นกลุ่มเราเพื่อแสดงออกถึงการรวมกันเข้ามาเพื่อปกป้องผลประโยชน์ที่โรงงานเอารัดเอาเปรียบ ซึ่งความจริงแต่เดิมมันวัตถุประสงค์จริงที่จะรวมกันจนถึงมีอิสระ เบียดเบียนบังคับข่มขู่ไม่มีเลย

จากคำสัมภาษณ์ของคุณบุญเรือง เกาศรี สามารถอธิบายได้ว่า ผู้นำกลุ่มต้องมีลักษณะ ที่สามารถเป็นจุดรวมในการรวมตัวของชาวไร่อ้อยเป็นกลุ่มชาวไร่อ้อย นั่นหมายความว่า ชาว ไร่อ้อยจะต้องมีความสามารถและความพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือหรือให้ความเดือดร้อนแก่ชาวไร่ อ้อยได้ นอกจากนั้นต้องเป็นบุคคลที่มีฐานะที่มั่นคง มีความสามารถที่จะติดต่อกับข้าราชการสูง เป็นที่รู้จักกว้างขวางในวงการต่าง ๆ ด้วย

คุณสุทธิพร เกริกกฤตยา ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับประเด็นของคุณสมบัติของผู้นำกลุ่มที่ม
นัยสำคัญต่อกลุ่มชาวไร่อ้อยว่า

"ครับ .. คุณคงหมายถึงคุณมงคล ก็พานิช ซึ่งท่านก็เป็นประธานสหพันธ์ โภคผลสด ต้อง
เข้าใจก่อนว่าคุณมงคล เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อชาวไร่อ้อย เขต 7 (นครปฐม ราชบุรี
กาญจนบุรี สุพรรณบุรี) ท่านเป็นคหบดีมีฐานะทางการเงินดี มีบารมี มีผู้สนับสนุนท่าน
เยอะ ท่านมีความสามารถและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกของกลุ่มได้ ผมว่า
ประการที่สำคัญท่านรู้จักกรมในวงข้าราชการและมีการเมืองเยอะ ซึ่งทำให้การเรียกร้อง
หรือได้รับความสะดวกในการขอความช่วยเหลือต่อรัฐบาลเพื่อขจัดความเดือดร้อนบางประ
การให้แก่ชาวไร่อ้อยได้ เช่น ในเรื่องการต่อรองราคาอ้อย และการกำจัดแมลง
ศัตรูอ้อย ผมว่าคุณสมบัตินี้แหละที่ทำให้คุณมงคล เป็นนายกสมาคมเขต 7 และประธาน
สหพันธ์ฯ จนถึงทุกวันนี้"

นอกจากจะให้ความสำคัญต่อประเด็นความสามารถ ความพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ
เหลือต่อสมาชิกชาวไร่อ้อยได้แล้ว จำเป็นที่ผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยต้อง เป็นบุคคลที่มีบารมี อิทธิพล
มีผู้สนับสนุนจำนวนมาก และการรักษาอำนาจของผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อย ก็คือความ เป็นบุคคลที่มี
อิทธิพล มีบารมี ซึ่งเป็นคุณสมบัติส่วนตัวของคน ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานความสัมพันธ์ส่วนตัวที่มั่นคง
กันทั้งสิ้น ในประเด็นคุณสมบัตินี้ของคุณผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อย ควรให้คุณสมบัติหรือลักษณะอย่างใด
คุณสมคิด ก็พานิช ได้อธิบายว่า

"สำหรับบุคคลที่ เป็นผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อย ไม่ว่าจะ เป็นนายกสมาคมหรือประธานสหพันธ์ฯ
ต้องเป็นบุคคลที่มีใจรักเอง กล้าได้กล้าเสีย ใจกว้าง เป็นที่รู้จักกันในทุกวงการ ทั้ง
วงการเมือง สังคม และวงการธุรกิจด้วย นอกจากนี้ต้องเป็นบุคคลที่มีบารมี อิทธิพล
ต่อชาวไร่อ้อย ผมคิดว่าต้องมีความอาวุโสด้วย เพราะต้องมีประสบการณ์มาก สุขุม
รอบคอบในการตัดสินใจ อย่างเช่นท่านนายกสมาคมหรือประธานสหพันธ์ฯปัจจุบัน
(คุณมงคล ก็พานิช) ท่านเป็นบุคคลที่มีความพร้อมในด้านต่าง ๆ ดังที่ผมกล่าวมาแล้ว ท่าน
มีบารมี มีความสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ชาวไร่อ้อย เขต 7 ในด้านต่าง ๆ ได้
ไม่ว่าจะเป็นการแก้ปัญหาให้แก่ชาวไร่อ้อย หรือให้ความช่วยเหลือในด้านการเงิน การที่
ท่าน เป็นคนที่มีคนรู้จักกันมากแทบทุกวงการ ทำให้ท่านสามารถจัดการอะไรได้ไม่ยากนัก
เพราะ เป็นที่เกรงใจแก่คนที่นับถือท่าน"

จากการสัมภาษณ์ของคุณสมคิด กัฬานันท์ ทำให้เข้าใจว่า นอกจากผู้นำกลุ่มชาวไร่แล้ว จะเป็นบุคคลที่มีลักษณะหรือคุณสมบัติของการมีใจนักเลง กล่าวได้กล้าเสีย ใจกว้าง เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในวงการค้าขาย การเมือง ธุรกิจ เป็นบุคคลที่มีมารยาท และมีอิทธิพลต่อชาวไร่แล้ว คุณสมบัติอีกประการหนึ่งที่ชาวไร่ให้ความสำคัญคือ ความมีอาวุโส "เพราะถึงมีวิทยุเพราะทำให้บุคคลที่เป็นผู้นำชาวไร่แล้ว ยิ่งย่อมมีประสบการณ์มากกว่า และนำประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้นำชาวไร่แล้วดังกล่าวนี้สะสมมาเป็นเวลานานมาแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ของชาวไร่แล้วที่ประสบกันอยู่ อันเป็นปัญหาที่เรื้อรังมาเป็นเวลานานหลายสิบปี

คำสัมภาษณ์ของบุคคลดังกล่าวนี้ ทำให้สามารถกล่าวได้ว่า ผู้นำชาวไร่แล้วที่อับอายถึงถึงบุคคลที่มีความสามารถและความพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ และคุ้มครองแก่ชาวไร่แล้วได้ ยืนอยู่ข้างชาวไร่แล้วเสมอ เวลาที่ชาวไร่แล้วถูกเอารัดเอาเปรียบ นอกจากนี้ถึงต้องเป็นบุคคลที่มีอิทธิพล มีบารมี มีฐานะความมั่งคั่งดี ใจกว้าง กล้าได้กล้าเสีย และเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในวงการของข้าราชการของรัฐ ซึ่งจะเห็นว่า คุณสมบัติทั้งหมดนี้เมื่อคุณสมบัติส่วนตัวและถึงอยู่บนรากฐานของความสัมพันธ์ส่วนตัวที่มีต่อกันทั้งสิ้น ซึ่งมีนัยสำคัญต่อการรวมตัวของชาวไร่แล้ว เป็นกลุ่มชาวไร่แล้ว

ประเด็นที่ดังกึกก้องหรือวิเคราะห์ต่อไปคือ หัวหน้ากลุ่มหรือผู้นำกลุ่มมีความสำคัญต่อการคงอยู่หรืออยู่รอดของกลุ่มชาวไร่แล้วอย่างไร

ในประเด็นดังกล่าวนี้ สามารถอธิบายได้ว่า ภายใต้กลุ่มชาวไร่แล้วที่มีความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ เป็นการลำบากมากที่จะหลีกเลี่ยง "หัวหน้าหรือผู้นำกลุ่มชาวไร่แล้ว" ที่จะถึงจากรับเป็นผู้ดูแลกลุ่มชาวไร่แล้วให้คงอยู่ได้ ซึ่งหัวหน้ากลุ่มหรือผู้นำกลุ่มที่ถึงจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ใกล้ชิดกับสมาชิกของกลุ่ม เพื่อจะก่อให้เกิดความไว้วางใจกันขึ้นและเป็นการรักษาอำนาจของหัวหน้ากลุ่มด้วย หรือหัวหน้ากลุ่มซึ่งคุณวิชัย บัณฑิตสกุล ก็ได้ขยายถึงประเด็นของความสำคัญของหัวหน้ากลุ่มหรือผู้นำกลุ่มที่มีนัยสำคัญต่อการคงอยู่ของกลุ่มชาวไร่แล้วว่า

"ในกรณีนี้ ยืนอยู่ที่ความสามารถของตัวเองทำนายกสมาคมเอง ว่าการบริหารงานจะสร้างความเชื่อถือให้กับสมาชิกชาวไร่แล้วมากน้อยเพียงไร ถ้าเป็นบุคคลที่

สร้างควาย เชื้อถือให้กับสมาชิก ได้อย่างคุณประสงศ์ คุณอุดมไว้ดี ทั้งทอง คีดี แต่ละท่าน ก็อยู่ในวาระครึ่งละหลายสมัย ความเชื่อถือความไว้วางใจที่พลัดควายมันจะค่อนข้างที่จะ ล้ำมาก ที่จะสร้างควายเชื้อถือให้กับชาวไร่อ้อยได้เกินผลอย่างรวดเร็ว แต่ปีศาต่าง ๆ ที่ชาวไร่ประสบอยู่ขณะนี้ ตัวนายเองทุกยุคทุกสมัยก็ได้พยายามที่จะแก้ไขและแก้ไขได้ สำเร็จ เช่น การเอาโรคเอาเปรียบระหว่างชาวไร่ล้อยเอง การเอาโรคเอาเปรียบ ระหว่างชาวไร่กับทางโรงงานน้ำตาล ความไม่เข้าใจกันของเจ้าหน้าที่ของโรคกับการ บรรทุกของรถบรรทุกอ้อย เพราะการบรรทุกอ้อยหนักและสูง มีปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ก็ สามารถแก้ปัญหาก็ได้ ประเด็นหนึ่งก็คือว่า สามารถใช้จ่ายเงินหนึ่ง เป็นข้อชัยหนึ่งที่สำคัญ มาก คือไม่จ่ายเงินอย่างประหยัดเป็นไปอย่างมีเหตุผลและเป็นไปอย่างเรียบร้อย อันนี้ ก็คิดว่าทำให้เกิดความเชื่อถือผู้นำกลุ่มก็อยู่ได้ตลอด คืออย่างนี้ละครับ ชาวไร่อ้อยของ เราถึงแม้ว่าระบบ 70 : 30 มันออกมาแล้วชาวไร่อ้อยเราเอง ปัญหาของชาวไร่อ้อย เป็นปัญหาที่ไม่ซ้ำซ้อน มีปัญหาทุกปีไม่ว่าจะเป็นชาวไร่อ้อยเอง โรงงานน้ำตาลเอง ก็ดี อย่างในกรณีปีนี้มีมองกันเห็น ๆ กันอยู่ก็คือ ชาวไร่อ้อยเองก็ประสบกับปัญหาเรื่อง "เงินเกี่ยว" เป็นเงินช่วยเหลือโรงงานเองก็เคยคร้อน คือ ภาวะราคาน้ำตาลตกต่ำ คือ ทั้งฝ่ายชาวไร่อ้อยเอง โรงงานน้ำตาลเอง ต่างก็เคยคร้อน ตัวท่านนายกสมา คย (คุณอุดมไว้ดี) ทั้งของ ส.ส. ประจวบคีรีขันธ์) เองผู้รับผิดชอบก็จะดำเนินการติดต่อกับทางโรงงานน้ำตาลเพื่อแก้ไขสถานการณ์ ในขณะที่ภาวะน้ำตาลตกต่ำ ก็ถือว่า ให้ ช่วยเหลือชาวไร่อ้อยเท่าที่จะช่วยได้ อาจจะได้เกี่ยวต้นละ 100 ก็ให้เหลือ 50 บาท อีกประเด็นหนึ่ง การบริหารของสมาคมก็จะต้องมีความสามารถที่จะแก้ไขปีศาต่าง ๆ ซึ่งเวลานี้ก็เกิดระบบแล้วก็ตัวแทนของสมาคมเข้าไปเป็นกรรมการบอร์ดต่าง ๆ ของ พ.ร.บ. อ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. 2529 ก็ต้องพยายามที่จะต้องแก้ไขปีศาต่าง ๆ เพื่อให้ชาวไร่ เมื่อแก้ปัญหในระดับบนแล้ว เราก็นำมาสู่ชาวไร่อีกครั้งหนึ่ง เรา ได้ไปแก้ปัญหอะไรได้บ้าง ถ้าเป็นประเด็นในท้องถิ่นนี้ก็ค่อนข้างที่จะมีปัญหาเกี่ยวกับ เรื่องการบรรทุกอ้อย ตัวนายกสมาคมผู้รับผิดชอบนั้นก็พยายามเจรจากับทาง เจ้าหน้าที่ บ้านเมืองให้เข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจปัญหาต่าง ๆ ก็เกิดขึ้น อีกประเด็นหนึ่ง การ เอาโรคเอาเปรียบของโรงงานน้ำตาล โรงงานอ้อยก็ยอมรับเหมือนกันว่า ก็พยายาม ทุกวิถีทางที่จะหาทางที่จะเอาโรคเอาเปรียบชาวไร่อ้อยให้ได้ระดับ พอไว้บางโรง- งานนะครับ ตัวนายกสมาคมเองจะต้องรับเอาปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้มาแก้ไข แก้ไข จนกว่าพี่น้องชาวไร่อ้อยหรือสมาชิกชาวไร่อ้อยเข้าใจ และสามารถคลี่คลายปัญหา ต่าง ๆ เหล่านี้ได้ อันนี้เป็นการสร้างความเชื่อถือ ความไว้วางใจให้แก่สมาชิก ชาวไร่อ้อย"

จากคำสัมภาษณ์ของคุณวิชัย ปลั่งศรีสกุล ทำให้ชี้ชัดได้ว่าหัวหน้ากลุ่ม ผู้นำกลุ่มมีความสำคัญมากต่อการคงอยู่ของชาวไร่อ้อย เพราะหัวหน้ากลุ่มจำเป็นต้องรับผิดชอบต่อการ แก้ไขปีศาต่าง ๆ ของสมาชิกชาวไร่อ้อย และต้องนำเอาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งเมื่อ

กระทบต่อชาวไร่อ้อยให้ได้ โดยอาศัยคุณสมบัติส่วนตัวของผู้นำกลุ่ม ที่มีความสัมพันธ์ส่วนตัว เป็นรากฐานเพื่อจะทำให้เกิดความไว้วางใจเกิดขึ้น สิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยคือ หัวหน้ากลุ่ม หรือผู้นำกลุ่มต้องมีความสามารถใช้จ่ายเงินอย่างประหยัดและถูกต้อง มีเหตุผล ซึ่งจะช่วยให้ ชาวไร่อ้อยให้ความไว้วางใจ และทำให้ผู้นำกลุ่ม หัวหน้ากลุ่ม คงอยู่ในตำแหน่งได้และผลประโยชน์ของกลุ่มชาวไร่อ้อยดังกล่าวนี้ก็อยู่ได้ ไม่แตกแยกกัน

คุณวิสันต์ พงษ์วิทย์พานิช ได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ในประเด็นของหัวหน้ากลุ่ม หรือผู้นำกลุ่ม ชาวไร่อ้อย (นายกสมาคมฯ หรือประธานสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย) ที่มีความสำคัญ ต่อความคงอยู่หรืออยู่รอดของกลุ่มชาวไร่อ้อยดังกล่าวนี้ว่า

"มีแน่ เพราะว่าอาศัยบารมีของนายกสมาคมฯและประธานสหพันธ์ฯ แต่ถ้าหากคุณบุญเรือง (คุณบุญเรือง เกาตรศรี) ซึ่งเป็นนายกสมาคมฯ ผมคิดว่าสมาคมก็คงแตก คือ ผมคิดว่า กลุ่มทางท่าเรือรับแก้ไขไม่ได้ เพราะแกเป็นคนที่ไม่มีความดีริเริ่ม ไม่มีบารมี และ ไร้หลักการ มีแล้วทั้งเข้าไต่กินตำแหน่งอย่างเดียว แล้วพยายามก็กดทับกลุ่มคนหมู่ๆ ผมไม่เห็นด้วยคือกีดกันคนหนุ่มที่ไม่ใช่เชื้อสายของตัวเอง เอาคนในกลุ่มคนเอง เข้า ไปบริหารสมาคม ผมไม่เห็นด้วยกับสิ่งเหล่านี้เพราะผมยอมรับอยู่เสมอว่าผลประโยชน์ ของชาวไร่อ้อยเป็นเรื่องผลประโยชน์ของชาวไร่อ้อยอย่างแท้จริง ซึ่งระบบแบ่งปัน ผลประโยชน์ 70 : 30 ที่เป็นที่กษณะ Production Sharing คือไม่ต้องการเป็น ลักษณะแบ่งปันผลประโยชน์จากรายได้สุทธิ 70 เปอร์เซ็นต์ ใช้ Production Sharing คือแบ่งกันเลย แบ่งขายโดยใช้ใบประทวนสินค้า"

จากคำสัมภาษณ์ของคุณวิสันต์ ทำให้เห็นภาพได้ชัดเจนว่า กลุ่มชาวไร่อ้อยจะคงอยู่ ได้ หัวหน้ากลุ่มมีความสำคัญมาก แต่กลุ่มชาวไร่อ้อยอาจจะแตกแยกได้หากนำเอาความสัมพันธ์ ส่วนตัว เช่น เพื่อน ญาติพี่น้อง คนในตระกูลมาบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย จะทำให้สมาชิกชาวไร่อ้อยบางกลุ่มในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเกิดความไม่พอใจ และความไว้วางใจที่มีต่อ หัวหน้ากลุ่มก็ลดน้อยลง จนในที่สุดแทบจะไม่มีเลย จนกระทบต่อการคงอยู่ของกลุ่มชาวไร่อ้อย ในที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่ง นอกจากคุณสมบัติส่วนตัวของหัวหน้ากลุ่ม เช่น บารมี อิทธิพล เกียรติยศ ฐานะมาก ดังกล่าวแล้ว ที่มีความสำคัญต่อการคงอยู่ของกลุ่มชาวไร่อ้อยแล้ว การทำงานของ ผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยที่ไม่เข้าใจลักษณะพื้นฐานทางความคิดและสังคมของชาวไร่อ้อยมาใช้เป็น มาตรฐานในการแต่งตั้งกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เช่น กรณีของสมาคมกลุ่มชาว

ไร้อ้อยเขต 7 ซึ่งก่อให้เกิดลักษณะ "สูงเสียดในมุ้งใหญ่" ได้ในกลุ่มสมาชิกกลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 นั้นหมายถึง ก่อให้เกิด "กลุ่มยังเวิร์ก" ขึ้น ซึ่งผู้เขียนจะอธิบายในประเด็นต่อไป

สำหรับประเด็นของผู้นำกลุ่มชาวไร้อ้อย มีความสำคัญต่อการอยู่รอดหรือคงอยู่ของกลุ่มชาวไร้อ้อยดังกล่าวนี้ คุณหญิง ชุติลาปัทม ได้ให้สัมภาษณ์ว่า

"หัวหน้ากลุ่มมีความสำคัญต่อการคงอยู่หรือการอยู่รอดของกลุ่มชาวไร้อ้อยอย่างไรเห็นคุณคงหมายถึงประธานกลุ่มชาวไร้อ้อย ต่อมากลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 ได้จดทะเบียนกลุ่มเป็นสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 จึงเรียกว่านายกสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 ค่อนข้างง่าย ๆ เลยว่าคนที่จะเป็นผู้นำกลุ่มชาวไร้อ้อยต้อง "ใจซื่อ มือสะอาด" ต้องเป็นคนใจซื่อ มือสะอาด และเป็นที่ยอมรับของคนทุกคนในบรรดาชาวไร้อ้อยอาชีพเดียวกัน ความมีอาวุโสมีความสำคัญมากต่อการเป็นผู้นำกลุ่มชาวไร้อ้อยนอกจากนั้นผู้นำกลุ่มต้องมีบารมีด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านนายกสมาคมของผม (นายมงคล กีพานิช) ท่านดำรงตำแหน่งประธานกลุ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2507 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ก็ประมาณ 21 ปี ท่านเป็นนายกสมาคมกลุ่มชาวไร้อ้อยเขต 7 นอกจากนี้ท่านยังดำรงตำแหน่งประธานสหพันธ์ชาวไร้อ้อยแห่งประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 ก็ประมาณ 12 ปี ท่านนายกเองก็อาศัย ใจซื่อ มือสะอาด และก็อาศัยบารมีของท่านด้วย คือความดีที่ท่านสร้างสยไว้ นั่นคือมีบารมี ไม่มีการใช้อิทธิพลข่มขู่ชาวไร้อ้อยเด็ดขาด เช่น เอาปืนไปขู่หรือบอกว่าคุณต้องทำตามซึ่งข่มขู่สิ่งนั้น มิฉะนั้นคุณจะทำลาย ท่านนายกไม่ใช่คนประเภทนั้น ความกล้าในการตัดสินใจมีส่วนในการที่จะทำให้เป็นที่ยอมรับของคนภายในกลุ่มซึ่งเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งของหัวหน้ากลุ่มหรือท่านประธานสหพันธ์ฯ สำหรับความกล้าในการตัดสินใจหรือความกล้าหาญดังกล่าวนี้ ท่านนายกสมาคมฯ ท่านประธานสหพันธ์ฯ ต้องมีความรอบรู้ คือ ท่านต้องรอบรู้ แต่เราต้องยอมรับอยู่ประการหนึ่งว่าไม่มีใครในโลกที่รอบรู้ทุกอย่างในโลก ไม่มีใครรู้ปัญหา รู้ประเด็นทุกประเด็น ท่านเองก็ได้อาศัยบุคลากรการบริหารที่ได้รับความไว้วางใจให้ไปทำงาน เมื่อทำงานมาแล้วก็ต้องเรียนให้ท่านนายกสมาคมฯ หรือท่านประธานสหพันธ์ฯ ทราบทุกประการ ท่านก็สามารถตัดสินใจได้ถูกต้องและ เป็นประโยชน์ต่อชาวไร้อ้อยมากที่สุด ไม่ใช่ที่ว่าทุกอย่างท่านโอนอ่อนผ่อนตามคนใดคนหนึ่ง หนึ่ง ท่านกล้าตัดสินใจ สอง ท่านทำตามมติที่ประชุม ถ้าที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นต้องตกลงกัน ต้องทำอย่างนี้ ท่านก็ทำตาม เพราะฉะนั้น ความสำคัญของหัวหน้ากลุ่มต่อการคงอยู่ของกลุ่มมีส่วนมาก"

นอกจากคำสัมภาษณ์ของคุณหญิง ชุติลาปัทม ดังกล่าวนี้จะให้ภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับประเด็นของความสำคัญของผู้นำกลุ่มของการคงอยู่ของกลุ่มชาวไร้อ้อย เช่น กรณีของสมาคม

กลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 และสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย ก็สามารถดำเนินการมาได้ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2507 (กรณีสมาคมฯ เขต 7) และปี พ.ศ.2516 (กรณีของสหพันธ์ชาวไร่ อ้อยฯ) จนถึงปัจจุบัน ก็อาศัยความสามารถและคุณสมบัติส่วนตัวของนายกสมาคมกลุ่มชาวไร่ อ้อยเขต 7 และประธานสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย ในการบริหารกลุ่มชาวไร่อ้อยถึง กล่าวนี้ในฐานะผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยเช่นเดียวกัน ลุคสมภิด ก็ธานีฯ ก็ได้อธิบายเพิ่มเติมใน ประเด็นความสำคัญของผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยต่อการคงอยู่ของกลุ่มชาวไร่อ้อย ดังนี้

"ผมคิดว่า ท่านนายกสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 หรือท่านประธานสหพันธ์ชาวไร่ อ้อยฯ (คุณณรงค์ ก็ธานีฯ) ของพวกผมมีความสำคัญต่อการคงอยู่หรือการอยู่รอดของ สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 และสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ มากทีเดียว เพราะท่านเอง ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 มาตั้งแต่ปี พ.ศ.2507 และ เป็น ประธานสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ มาตั้งแต่ปี พ.ศ.2516 ได้ก็เพราะว่าท่านเองได้รับความไว้วางใจและความเชื่อมั่นจากสมาชิกของกลุ่มชาวไร่อ้อยหรือองค์กรชาวไร่อ้อย ทั้งสองดังกล่าวนี้ การที่ท่านเองได้รับความไว้วางใจและความเชื่อมั่นจากสมาชิก กลุ่มชาวไร่อ้อย ก็เพราะบารมีของท่าน และท่านได้ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูล และ ทำประโยชน์ให้กับชาวไร่อ้อยโดยทั่วไป เวลาเกิดปัญหาการขัดแย้งกันหรือว่าการ ไม่เข้าใจกันระหว่างสมาชิกกลุ่มชาวไร่อ้อยด้วยกันตกลงกันไม่ได้ ท่านนายกสมาคม กลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 หรือในกรณีของสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ ก็จะมาพูดคุยไกล่เกลี่ย ทุกอย่างก็เรียบร้อยตกลงกันด้วยดี เพราะสมาชิกเกือบทุกคนในสมาคมฯ ในสห-พันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยให้ความสำคัญของท่านมากกว่ากลุ่มหรือองค์กรชาว ไร่อ้อยทั้งสองแห่ง ยกเว้นกรณีที่เกิดความขัดแย้งกันกับกลุ่มของคุณสหพันธ์ ลุคสมภิด เท่านั้นที่เราเองไม่สามารถจะตกลงกันได้"

จากคำสัมภาษณ์ของบุคคลดังกล่าวนี้ปรากฏว่า ผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยมีนัยสำคัญต่อการ คงอยู่ของกลุ่มชาวไร่อ้อยมาก สามารถจัดความขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มชาวไร่- อ้อยได้ สามารถประคับประคองสมาชิกของกลุ่มชาวไร่อ้อยได้ โดยหัวหน้ากลุ่มหรือผู้นำกลุ่ม ชาวไร่อ้อยจะต้องอาศัยคุณสมบัติส่วนตัวและความสัมพันธ์ส่วนตัวที่มีความใกล้ชิดกับสมาชิกของ กลุ่มชาวไร่อ้อย เพื่อก่อให้เกิดความไว้วางใจกันทั้งที่ระหว่างผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยกับชาวไร่- อ้อย ถ้าหากผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยดังกล่าวนี้ขาดคุณสมบัติในข้อดังกล่าวนี้ ผลที่ตามมาผู้นำกลุ่ม ชาวไร่อ้อยก็ยากที่จะสามารถควบคุมสมาชิกของกลุ่มชาวไร่อ้อยได้ ในที่สุดความขัดแย้งกัน ภายในกลุ่มก็จะเกิดขึ้น ดังที่คุณหญิงเรือง เกาศรี ได้ให้ความกระจ่าง เกี่ยวกับกรณีของการ

เกิดสภาพ "มุ้งเหล็กในมุ้งใหญ่" ในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 กล่าวอีกนัยหนึ่ง เกิดกลุ่มย่อย ๆ ขึ้นภายในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 คือ "กลุ่มยังเติร์ก" ว่า

"สาเหตุของกลุ่มยังเติร์กที่เกิดขึ้น เพราะว่ากลุ่มนี้เกิดจากความไม่พอใจในการวางตัวของคุณประธาน โอกาสปรกติกิจ ไม่ถูกต้อง กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ขั้วคุณประธาน กลุ่มนี้เป็นกลุ่มบุคคลที่อยู่บ้าน เกี่ยวพันกับคุณประธาน กลุ่มยังเติร์กดังกล่าวนี้ไม่พอใจ "คุณประธาน" ที่ได้รับการแต่งตั้ง เป็นกรรมการในคณะกรรมการชุดต่าง ๆ มากเกินไป กลุ่มดังกล่าวนี้เห็นว่าควรจะต้องแบ่งให้คนอื่นที่มีความต้องการเป็นได้ เป็นกรรมการบ้าง ทั้ง ๆ ที่ฐานะทางด้านการค้าธุรกิจ ความรู้ก็ดีกว่าคุณประธานเสียอีก ทำไมคุณประธาน จึงเป็นกรรมการเสียเอง เกือบจะทั้งหมด สำหรับกลุ่มยังเติร์กเองมีวิธีการทำงานที่ก้าวหน้า ซึ่งความก้าวหน้าในวิธีการทำงานของกลุ่มยังเติร์กได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 แต่ว่าในความคิดเห็นที่มีความก้าวหน้า คณะกรรมการบริหารในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 ส่งเสริมและสนับสนุน แต่ถ้าสิ่งใดมีลักษณะที่เรียกว่า "ชักตามพริ้วด้วยหัวเข่า" ชาวไร่อ้อยทุกคนในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 ต้องการแนวความคิดดังกล่าวนี้ของกลุ่มยังเติร์ก แต่ว่ากรรมการในคณะกรรมการบริหารในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 ไม่ยอมรับแนวการปฏิบัติดังกล่าวนี้ เพราะว่า การอยู่ร่วมกันสำหรับ โรงงานน้ำตาลกับสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขตต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ในลักษณะที่ต้องประสานงานกัน หากว่าพูดถึงต่างฝ่ายต่างแข็ง เข้าหากันแล้ว ในช่วงที่ทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นฝ่ายของชาวไร่อ้อยกับฝ่ายของ โรงงานน้ำตาลของ เห็นกำลังของแต่ละฝ่ายดีพอสมควรจะทำให้เกิดการขัดแย้งกันมากยิ่งขึ้น ในตอนนี้จะต้องประสานงานกัน ไม่ใช่ว่าต่างฝ่ายต่างแข็ง เข้าหากันซึ่งจะ เป็นการทำลายชาวไร่ที่มีอาชีพนี้"

สำหรับกรณีความขัดแย้งภายในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 คุณวิสันต์ ทรงวิทย์ธยานุ ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า เกิดจากการขัดแย้งกับผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยคนหนึ่ง (คุณประธาน โอกาส-ปรกติกิจ) ซึ่งมีบทบาทมากในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7)

"ตอนนั้นผมก็ขัดแย้งกับคุณประธาน อย่างรุนแรง ซึ่งตอนนั้นคุณประธาน ส่ง เป็นกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 ส่วนตัวผมเองเห็นกรรมการสาขาทำเรื่อง ยังไม่ได้เป็นกรรมการบริหาร หากแต่เป็นเพียงสมาชิกของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 คุณประธานก็ไปป้อนข้อมูลให้ผู้ใหญ่บุตร (คุณขงบุตร ดับศิริประ-กุล) ซึ่งมีศักดิ์เป็น (อาเขย" ของคุณประธาน ต้องรู้จักลักษณะของผู้ใหญ่บุตร โดยแท้จริง เขาเป็นผู้มีอิทธิพล มีบารมีอยู่ในท้องถิ่น เป็นคนชื่อตรง หากแต่

เป็นคนที่ไม่ได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ต้องอาศัยคนอื่นมอบข้อมูลให้ แล้วจึงตัดสินใจ คุณประธาน ก็จะส่งตัวแทนเข้าไปนอนข้อมูลให้อยู่ตลอดเวลาในเรื่องต่าง ๆ ก็คือ ทำให้กลุ่มของผู้ใหญ่ยุค ของกลุ่มของผม (กลุ่มยัง เติร์ก) ในทางกลับกันตลอดเวลา ถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกหัวรุนแรง เป็นกลุ่มซ้าย ลักษณะการเมืองจะเข้ามาทุ้งแก่วางอยู่ตลอดเวลา ช่วงนั้นกลุ่มของผมถูกบีบอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งคุณวันชาติ รักธรรม ถูกยิง ทั้ง ๆ ที่กลุ่มของผมพยายามเรียกร้องความเป็นธรรมโดยเสนอข้อเท็จจริง ถูกบีบทำอะไรก็ไม่ได้เลย หลังจากนั้นกลุ่มของผมเราก็แตก ตอนนั้นเราก็พยายามดิ้นและพยายามที่จะสร้างกลุ่มข่าวไร้อ้อยที่มีลักษณะอิสระ เคยเชิญพลเอก เกษียรติก้อง ชัยชนะนันทน์ มาเปิดสำนักงานของเรา แต่ทางคุณประธาน ก็ออกประกาศหรือใบปลิว โดยหลอกให้ผู้ใหญ่ยุค เบ็น แล้วก็ออกข่าวทั่วจังหวัด ๘ จังหวัด ใบเลข ๗ ว่า กลุ่มพวกผมสร้างความแตกแยกแก่ข่าวไร้อ้อยในเขต ๗"

นอกจากสาเหตุดังกล่าวแล้วยังมีประเด็นที่มีนัยสำคัญต่อการขัดแย้งขึ้นภายในกลุ่มข่าวไร้อ้อยเขต ๗ คือ กรณีที่กลุ่มยัง เติร์กได้ออกวารสารข่าวไร้อ้อย วิพากษ์วิจารณ์ผู้บริหารสมาคมกลุ่มข่าวไร้อ้อยในการทำงาน ซึ่งทำให้กรรมการบริหารสมาคมกลุ่มข่าวไร้อ้อยเขต ๗ ไม่พอใจการกระทำดังกล่าวของกลุ่มยัง เติร์ก

คุณวิสันต์ พงษ์วิทย์ตานู ได้อธิบายเพิ่มเติมในประเด็นการกระทำของกลุ่มยัง เติร์ก ที่นำมาซึ่งความไม่พอใจของกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มข่าวไร้อ้อยเขต ๗ ว่า

"ผมกับคุณวันชาติ รักธรรม ก็ออกหนังสือหรือวารสารข่าวไร้อ้อย คุณวันชาติ รักธรรม เขาเป็น บก. (บรรณาธิการ) ตอนนั้นก็ไปหาอาจารย์เทียน (ดร.เทียน วีระวิทย์) อาจารย์วารินทร์ (ดร.วารินทร์ วงศ์พายุเขาว) กับอาจารย์มีวิชา (ดร.มีวิชา เปี่ยมพงศ์สานต์) มาเป็นที่ปรึกษาให้ แต่งหนังสือเล่มนี้ถูกกล่าวหาว่าเป็นหนังสือค่อนข้างร้าย คณะกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มข่าวไร้อ้อยขณะนั้นโดยมีคุณประธาน (คุณประธาน โอภาส-ปกรณกิจ) สั่งแบน พอสั่งแบนหนังสือหรือวารสารข่าวไร้อ้อยฉบับดังกล่าวก็ถึงระเบิดไคร ๆ ก็อยากอ่าน เพราะเป็นหนังสือที่ออกโดยสมาคมกลุ่มข่าวไร้อ้อยเขต ๗ แต่ที่วิพากษ์วิจารณ์สมาคม ๗ เขต ๗ คือไม่ใช่วิพากษ์วิจารณ์สมาคมเขต ๗ หากแต่วิพากษ์วิจารณ์ผู้บริหารสมาคมเขต ๗ ในวารสารข่าวไร้อ้อยดังกล่าวเสมอในสิ่งที่เป็จริง ซึ่งเป็นสิ่งที่เขายอมรับไม่ได้"

ค. กลุ่มยังเติร์ก "บึงเล็กในบึงใหญ่"

อาจมีคำถามได้ว่า "กลุ่มยังเติร์ก" คือใคร ที่มีสภาพเทียบ "บึงเล็กในบึงใหญ่" ของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 หรือสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย คำตอบมีได้ว่า "กลุ่มยังเติร์ก" ภายในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ประกอบด้วย

1. ชมรมหม่อมสาวศึกษาไร่พลาอ้อย ซึ่งมี นายวิสันต์ พงษ์วิทย์ภานุ นายพิทักษ์ วิถีธำพละ นายวัชรินทร์บุญทอง และนายกำธร กิติโสพิษทรัพย์ เป็นกลุ่มผู้นำที่มีการศึกษาระดับอุดมศึกษา เฉพาะนายวิสันต์ พงษ์วิทย์ภานุ จบปริญญาตรีการบัญชีจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปัจจุบันเป็นผู้จัดการสหกรณ์ซื้อขายที่ดินในภายในโรงงานน้ำตาลวังขนาย (ปี พ.ศ. 252๓)
2. กลุ่มย่อยเบื้องหลังการเคลื่อนไหว ซึ่งมี นายองพุทธร ศัมภ์ศิริบุตร อดีต ส.ส. กาญจนบุรี พรรคชาติไทย พ.ณ.อ.ราชศักดิ์ อัมรินทร์ รองผู้บังคับการตำรวจภูธร 3 และนายเรวัต ศิริศิลาวิบูลย์กุล ส.ส.กาญจนบุรี พรรคกิจสังคม

กลุ่มยังเติร์ก เขต 7 ดังกล่าวนี้เป็นแนวความคิดก้าวหน้า หากแต่มีวิถีการเริ่มเคลื่อนไหวที่รุนแรง และแข็งกร้าว กลุ่มนี้เคยเคลื่อนไหวต่อต้านการทำงานของสมาคมชาวไร่อ้อยเขต 7 มาก่อนประมาณ 10 ปีมาแล้ว จนแนวร่วมคนหนึ่งของกลุ่มคือ นายวันชาติ รัชชธรรม ถูกฉวยโอกาสเสี้ยมชีวิตรื้อทำลายท่าเรือ (ตำบลท่าเรือ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี) กลุ่มดังกล่าวนี้ไม่พอใจว่าเป็นการยั้งการจากแกนนำบางคนในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 แต่ความเคลื่อนไหวต่อต้านเงียบหายไประยะหนึ่งจนถึงปี พ.ศ. 2526 กลุ่มยังเติร์ก เขต 7 ได้เริ่มการเคลื่อนไหวอีกครั้งหนึ่ง ตั้งแต่มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลฉบับใหม่ของรัฐบาล พรรคกิจสังคมและพรรคชาติไทย กลุ่มยังเติร์ก เขต 7 ได้อาศัยโอกาสการประชุมชาวไร่อ้อยเพื่อแย่งรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลฉบับใหม่ ในวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2526 ซึ่งทางสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ได้เชิญสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขต 7 มีอยู่ 4 จังหวัด (นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี และสุพรรณบุรี) มาร่วมประชุมหลายคน กระแสใจดีพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลฉบับใหม่ (ฉบับร่าง) ว่าเป็นกฎหมายมาเอื้อน้ำตาลและส่งเสริมพฤติการณ์ที่นายประธาน โภกาสบกรย์กิจ ซึ่งเป็นบุคคลที่รับรู้การร่างพระราชบัญญัติอ้อย

และน้ำศาลทราย และการผลักดันร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยตลอดที่พยายามรวบรวมให้ชาวไร่
อ้อยขอรับพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำศาลทรายฉบับดังกล่าวนี้ โดยที่ไม่ว่าจะให้มีการแก้ไขในข้อต่าง
ใด ซึ่งเป็นจุดชนวนประการหนึ่งในการขับไล่นายประธาน โอกาสปกรณกิจ ในที่สุดวิถีประมุข
ของชาวไร่อ้อยให้ขับนายประธาน ออกจากตำแหน่ง เลขาธิการสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ซึ่ง
มีการแยกแยะความล้มเหลวในที่สุดก่อนไว้ในพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำศาลทรายซึ่งทำให้ชาวไร่-
อ้อยโกรธแค้นมาก กล่าวได้ว่าการขับไล่นายประธาน ครั้งนี้ได้มีการวางแผนมาก่อนแล้ว และ
ได้รับสัญญาณไฟเขียวจากแกนนำคนหนึ่ง ในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 ซึ่งมีชื่อเป็น "อาเขต"
ของนายประธาน เอง เป็นที่เปิดเผยต่อมาว่า "นายของยุทธอ ต้นศิริยะกุล" ผู้ซึ่งเคยเป็นเลขาธิการ
คุ้มกันภัยให้นายประธาน มาตลอดเวลา ซึ่งต่อมานายประธาน ก็ออกจากตำแหน่งกรรมการบริหาร
สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 และเลขาธิการสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย โดยไม่ได้รับ
ติดต่อขอกล่าวหาจากนายประธาน แต่อย่างใด

สำหรับกลุ่มนำในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 ซึ่งกลุ่มนำดังกล่าวนี้ประกอบด้วย
นายมงคล กีพานิช นายบุญเรือง เกาตรี และนายทอง ชูศิลป์กุล ซึ่งเป็นกรรมการบริหาร
สมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย เขต 7 ในปัจจุบัน ซึ่งเห็นด้วยในหลักการที่จะต้องมีพระราชบัญญัติอ้อย
และน้ำศาลทราย เพื่อรองรับระบบการแบ่งปันผลประโยชน์ 70 : 30 เพื่อเป็นการจัดการเชิง
อุตสาหกรรมประเภทนี้ และเป็นหลักประกันให้กับชาวไร่อ้อย แต่ไปกล่าวที่จะปกป้องตำแหน่ง
เลขาธิการของสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยและกรรมการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย
เขต 7 ของนายประธาน โอกาสปกรณกิจ ซึ่งกลุ่มยัง เดิร์ก เขต 7 ได้เคลื่อนไหวให้ลาออก
ได้ โดยให้เหตุผลว่า

- 1) นายประธาน โอกาสปกรณกิจ เป็นผู้นำที่มีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับชาวไร่อ้อยและได้บำ
คุณประโยชน์และปกป้องผลประโยชน์ให้กับชาวไร่อ้อยในอดีตมาแล้วมากมาย แต่ไม่แน่
ชัดในบทบาทของนายประธาน ที่จะไม่เป็นไปตามที่กลุ่มยัง เดิร์กดังกล่าวนี้ได้โจมตี
- 2) กลุ่มนำดังกล่าวนี้ไม่แน่ใจว่า กลุ่มที่กระทำการเคลื่อนไหวคัดค้านพระราชบัญญัติอ้อย
และน้ำศาลทรายฉบับนี้ขึ้น (กลุ่มยัง เดิร์ก) จะผูกพันอยู่กับผลประโยชน์จากระบบ
อุตสาหกรรมอ้อยและน้ำศาลระบบการค้าเสรีที่ตนเองเคยได้รับ หรือเป็นการเคลื่อนไหว
ที่เกิดจากความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งในด้านหนึ่งกรรมการบริหารของสมาคมกลุ่มชาวไร่
อ้อย เขต 7 ในส่วนนี้ก็ต้องการที่จะรู้ความคืบหน้าตามที่กลุ่มยัง เดิร์ก เขต 7 ซึ่งกระทำ
การเคลื่อนไหวขับไล่นายประธาน โอกาสปกรณกิจ ต้องการ

อาจมีคำถามว่า อะไรเป็นเหตุจูงใจในการขโมยโลงนายประสาธน์ โอภาสปรภคกิจ

คำตอบมีได้ว่า ระยะเวลาหลังจากที่นายประสาธน์ ในฐานะ เลขาธิการสหพันธ์ชาวไร่ด้วยแห่งประเทศ ไทย ได้เข้าไปเป็นกรรมการในบริษัทอ้อยและน้ำตาลไทย จำกัด และดำรงตำแหน่งกรรมการด้านความค้ำประกัน น้ำตาลทรายขาวแล้ว นายประสาธน์ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้นำกลุ่มค่าตอบแทน และนายยุทธ โทคาชัยวัฒน์ ผู้จัดการสำนักงานกลางจัดจำหน่ายน้ำตาลทรายขาวมากผิดปกติจนเป็นที่สงสัย จึง เป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับกลุ่มฮัง เดีร์ก และจากเหตุผลการที่เร่ง เร้าให้ชาวไร่อ้อยมีการรวมตัวกันของ รัช พ.ร.บ.อ้อยและน้ำตาลทรายดังกล่าวนี้ รวมทั้งความระแวงที่เกิดขึ้นจากภาวะเงินเฟ้อของ นายประสาธน์เองทำให้ชาวไร่อ้อยเริ่มไม่พอใจ

เหตุจูงใจอีกประการหนึ่ง ที่เปิดเผยอย่างลึกลับใคร่ครวญ คือ คำว่าที่นายประสาธน์ แอมอ้างชื่อ นายยุทธ ดันศิริยะกุล ในการขโมยเงินก้อนโตประมาณ 7.5 ล้านบาทจากธนาคารนี้ และคู่สัญญาของบริษัทผู้ซื้อ บริษัทหนึ่งในสายบริษัทที่เป็นผู้ซื้อน้ำตาล 800,000 ตัน จากคำที่ นายประสาธน์เอาทูลไปมาเอาตาไปไร่ บัญชีว่าเรื่องเปิดเผยมาจากผู้ที่ถูกอ้างชื่อในจำนวน 1 ใน 2 ที่ไม่ได้รับเงินจากนายประสาธน์ เนื่องจากนายประสาธน์ เลวใจทรยศคนเถื่อน ทำวาทนายของยุทธ ดันศิริยะกุล ทำให้นายยุทธ โกรธมาก สั่งญาติไปเขี่ยวไฟกับกลุ่มฮัง เดีร์ก ซึ่งไม่พอใจ นายประสาธน์ อยู่แล้วใจมีขโมยโลงทันที ข้อเท็จจริงเหล่านี้ผู้แต่ง บুদ্ধินันท์กุล ได้อธิบายเกี่ยวกับ ประเด็นของการขโมยโลงนายประสาธน์ โอภาสปรภคกิจ ว่า

"ไม่ชอบการเป็นส่วนตัว มันก็อาจจะถูกนะ แต่ก็มองไปกว้าง ๆ ส่วนตัวบางคนเมื่อมี แล้วออกมาแล้วเสียงส่วนใหญ่เขาเห็นผิดในความผิดที่ปรากฏเขาก็ไม่ต้องการ แต่เขา อื่นเขาของไม่เห็นจุดนี้ จุดที่ตั้งนี้ คือว่าทำให้ส่วนใหญ่เสียหาย เขามองไม่เห็น ว่าเป็นแห่ง มากเกินไปไปยังผลทำเนา ความผิดที่เขาเองคือเขาเองว่าได้รับเงินจากการซื้อน้ำตาล คำตอบแน่ๆ จากบริษัทบรอด เกอร์ 3 แห่ง (บริษัทผู้ซื้อน้ำตาลประมาณ 3 บริษัท ซึ่งบริษัท เทค แอนด์ โลง อินเตอร์เนชั่นแนล (ป.) บริษัท ฮีดีแอนด์ เอฟ แชนลิ่ง เติ๊ด และ บริษัท เทอร์รี่ เทรคคิง ลิมิเต็ด ทั้งนี้มีบริษัทอ้อยและน้ำตาลไทย จำกัด เป็นบริษัทร่วม โดรภาเกิ้ลเพื่อรองรับระบบ 70 : 30) จำนวนเงินเท่าไรเราไม่สามารถจะทราบได้"

จะปรากฏว่าการขโมยโลงนายประสาธน์ ครั้งนี้กล่าวได้ว่า กลุ่มไทยรุ่งเรือง ซึ่งเป็น ฝ่ายโรงงานน้ำตาลคอยจังหวะอยู่ได้เข้าร่วมวง หรือมูลต่าง ๆ ที่นายประสาธน์ เคยเปิดบังไว้ ถูกนำมาเปิดเผยโดยกลุ่มฮัง เดีร์กผ่านมาทางกลุ่ม ไทยรุ่งเรือง สถานการณ์นายประสาธน์ ถูกขโมยโลง

จึงไม่ชัดเจนนัก โดยที่นายยงยุทธ คันพิริยะกุล เป็นผู้นำชาวไร่อ้อยที่ใกล้ชิดกับกลุ่มไทยรุ่งเรือง มาก นายวิสันต์ พงษ์วิทย์ภานุ เกี่ยวพันกับโรงงานน้ำตาลวังขนาย นัยว่ามีหุ้นส่วนและเป็น กรรมการอยู่ด้วย โรงงานน้ำตาลวังขนายถูกเพ่งเล็งว่าต้องจ่ายระบบ 70 : 30 และเลิกจ่าย พ.ร.บ.อ้อยและน้ำตาลทราย ส่วนนายกำธร กิตติโชติทรัพย์ ก็รับลูกจากนายวิทย์ กิติโชติ ทรัพย์ หัวหน้าฝ่ายไร่ของโรงงานน้ำตาลกลุ่มไทยรุ่งเรือง การกระทำครั้งนี้นายประสาธน์ จะ ผิดจริงหรือไม่ก็ตาม การขับนายประสาธน์ จึงถูกมองว่าเป็นการโค่นเพื่อแก้แค้นนายประสาธน์ และมีจุดมุ่งหมายเพื่อล้มล้างระบบ 70 : 30 และ พ.ร.บ.อ้อยและน้ำตาลทราย ซึ่งต่อมาไ้ ว่ากลุ่มยังเติร์กจะทำอะไรก็ถูกกลุ่มนายสหัส อุดมพาณิชย์ (กลุ่มที่แยกตัวออกมาจัดตั้ง เป็นสมาคม ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย) โจมตีว่ามีแผนล้มระบบ 70 : 30 และไม่ขยับสนุน พ.ร.บ.อ้อย และน้ำตาลทรายทุกครั้งไป แม้ว่ากลุ่มยังเติร์กจะเคลื่อนไหวด้วยความบริสุทธิ์ใจในบาง เรื่องบ้าง ต่อมาพิสูจนได้ว่า เป็นประโยชน์ต่อชาวไร่ก็จะถูกป้ายสีทุกครั้ง กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าการเคลื่อนไหว ของกลุ่มยังเติร์กในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 ที่ผ่านมานั้น เช่น การเคลื่อนไหวขับไล่ นายประสาธน์ โอกาสปรกต์กิจ และการเคลื่อนไหวคัดค้านพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย เป็นเหตุให้ความขัดแย้งในสมาคมเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่นำไปสู่ความ ขัดแย้งในหมู่ผู้นำชาวไร่อ้อยด้วยกัน ในสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยและเกิดความบาด- หมาง ความถูกโค่นเดี่ยวจากรัฐบาล กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การแบ่งชิงอำนาจกันเองในหมู่ผู้นำ ชาวไร่อ้อยดังกล่าวนี้ก็มีผลต่อการแตกแยกของกลุ่มด้วย หากจะกล่าวให้ชัดเจนก็คือเมื่อความ- สัมพันธ์ส่วนตัวมีปัญหาจะส่งผลถึงการรวมกลุ่มที่มีอยู่แล้วให้เกิดปัญหาได้ ดังที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์ มาแล้ว

กลุ่มยังเติร์ก เป็นกลุ่มที่มีส่วนในการบริหารในสมาคมและมีส่วน เป็นกรรมการบริหาร ในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 หลายคน เช่น นายวิสันต์ พงษ์วิทย์ภานุ นายวัชรินทร์ บุญทอง และนายกำธร กิตติโชติทรัพย์ เป็นต้น และกลุ่มยังเติร์กยังมีส่วน เป็นกรรมการบริหารในสหพันธ์ ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย หลังจากที่นายประสาธน์ ถูกขับออกไปจากสมาคมเขต 7 และอา ออกจากสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย กลุ่มยังเติร์กดังกล่าวนี้มีบทบาทที่นำมากขึ้น แต่ด้วย เหตุที่มีวิธีการที่ก้าวหน้าและก้าวร้าวไม่มีที่ต่ำที่สูงทำให้สมาคมชาวไร่อ้อยต่าง ๆ ไม่พอใจมากนัก ในขณะที่เดียวกันกลุ่มที่สนับสนุนนายประสาธน์ โอกาสปรกต์กิจ ก็โทษผิดว่าสมาคมเขต 7 ไล่ตก

อยู่ใต้อิทธิพลกลุ่มไทยรุ่งเรือง (กลุ่ม 40) และถูกชี้นำโดยกลุ่มยังเจริญ เมื่อระลอกของกลุ่มชาวไร่
อ้อยเขต 7 เป็นกลุ่มแกนนำในสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย ซึ่งสรุปว่าสหพันธ์ชาวไร่อ้อย
แห่งประเทศไทยถูกครอบงำโดยกลุ่มไทยรุ่งเรืองและกลุ่มยังเจริญ ดังชี้แจงด้วยการโจมตีว่า
สหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ ไม่ต้องการระบบ 70 : 30 และมีแผนล้ม พ.ร.บ.อ้อยและน้ำตาลทราย
ซึ่งเป็นข้ออ้างข้อหนึ่งที่กลุ่มนายสหัส แยกตัวออกจากสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ มาจัดตั้งเป็นสหพันธ์
ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย

กลุ่มผู้บริหารงานในสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ รู้ดีว่าความเคลื่อนไหวของกลุ่มยังเจริญจะ
ลุ และบางเรื่องไม่ชัดเจนนักได้ตกเป็นเป้าที่ถูกป้ายสีมาตลอด สหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ ได้แถลง
การยืนยันว่าต้องการระบบ 70 : 30 และสนับสนุน พ.ร.บ.อ้อยและน้ำตาลทราย ที่ได้รับการ
แก้ไขแล้วครั้งแล้วครั้งเล่า อย่างไรก็ตามยังเจริญยังคงกล่าวใบ้พบาทักตลอดทั้งในระดับสมาคมกลุ่ม
ชาวไร่อ้อยเขต 7 และสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย

สรุป

จากการศึกษาและวิเคราะห์ในบทที่เกี่ยวกับระบบคุณค่า ความคิดและความเชื่อของ
สังคมไทย ซึ่งผู้เขียนได้ศึกษากรณีของชาวไร่อ้อย เป็นสาระของการวิเคราะห์ ทำให้มองเห็น
ภาพชัดเจนว่า สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยมีโครงสร้างของสังคมนั้นเอง ซึ่งโครงสร้างของ
สังคมชาวไร่อ้อยมีลักษณะ เป็นโครงสร้างแบบอุปถัมภ์ (Patron-Client Structure) กล่าว
อีกนัยหนึ่ง โครงสร้างของสังคมชาวไร่อ้อยมีทั้งผู้อุปถัมภ์ (Patrons) และผู้รับอุปถัมภ์ (Client)
ความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่าย คือ ผู้นำชาวไร่อ้อย (หัวหน้าโคเวด้าซึ่งส่วนมากก็เป็นกรรมการ
บริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยและสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ) อยู่ในฐานะผู้อุปถัมภ์กับชาวไร่อ้อยทั่วไป
อยู่ในฐานะผู้รับอุปถัมภ์ เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกัน หมายความว่าผู้นำชาวไร่อ้อยอยู่ใน
ฐานะที่สูงกว่าชาวไร่อ้อยทั่ว ๆ ไปในเชิงความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์เชิงระบบ
อุปถัมภ์ของชาวไร่อ้อย เป็นความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ส่วนตัวเป็นหลัก เช่น
การเป็นเพื่อน การเป็นญาติพี่น้อง การเป็นพรรคพวกเดียวกัน ซึ่งดังกล่าวนี้น่าจะนำมาซึ่งความ
ช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มของชาวไร่อ้อย สิ่งที่กล่าวถึงอีกประการหนึ่งก็คือ ชาวไร่อ้อย
จะให้ความสำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างชาวไร่อ้อยในกลุ่มชาวไร่อ้อยมากกว่าคนภายนอกกลุ่ม

ชาวไร่อ้อยเอง ดังนั้นสามารถกล่าวได้ว่าการเกิดกลุ่มชาวไร่อ้อย (สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย) ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ส่วนตัวของชาวไร่อ้อยที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อชาวไร่อ้อย ประสบกับปัญหาเดือดร้อน เกี่ยวกับอ้อย จะ เห็น ได้ว่าความสัมพันธ์ส่วนตัว เป็น เครื่องมือสำคัญที่ช่วยลดความ ไม่มั่นคงในชีวิตในด้านการประกอบอาชีพการทำอ้อยของชาวไร่อ้อย นอกจากนั้นผู้เขียนได้วิเคราะห์ถึงประเด็นที่สำคัญของความสัมพันธ์ส่วนตัวของชาวไร่อ้อยคือ "ความใกล้ชิด" ซึ่งสาเหตุของความใกล้ชิดอาจมีได้จากการ เป็น เพื่อนอาชีพเดียวกัน การมีญาติ-ลำเนาเดียวกันของชาวไร่อ้อย การติดต่อไปมาหาสู่กันอย่างสม่ำเสมอ ถ้าจะกล่าวไปแล้วความใกล้ชิดมีความสำคัญต่อความสัมพันธ์ส่วนตัว และความไว้วางใจของชาวไร่อ้อย สำหรับความไว้วางใจ ความไว้วางใจเป็นพื้นฐานในการสร้างอำนาจของผู้นำชาวไร่อ้อยและรักษาอำนาจของผู้นำชาวไร่อ้อยด้วย นอกจากนั้นการสร้างควาไว้วางใจภายใต้โครงสร้างทางกลุ่มอำนาจของชาวไร่อ้อยต้องอาศัยความเป็น เพื่อนร่วมอาชีพการทำอ้อย เพื่อนร่วมงานในการบริหารสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยหรือสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยและเพื่อนชาวไร่อ้อยที่รู้จักกันดี เขามีความสัมพันธ์กัน ความ เป็น เพื่อนกันของชาวไร่อ้อย เป็นลักษณะของความสัมพันธ์ส่วนตัวซึ่งเป็นลักษณะความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญที่สุดของการสร้างความไว้วางใจของผู้นำชาวไร่อ้อย ถ้าจะกล่าวไปแล้วความสัมพันธ์ส่วนตัว ความใกล้ชิด ความไว้วางใจ มีความสำคัญต่อการรวมกลุ่มชาวไร่อ้อย เป็นสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยหรือสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย ผลประโยชน์ร่วมของชาวไร่อ้อยภายในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อย หรือสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทยที่มีความสำคัญ ภายหลังจากนั้น นอกจากนั้นความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของชาวไร่อ้อยยังให้ความสำคัญต่อผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยต่อการรวมกลุ่ม ต่อการคงอยู่ของกลุ่ม และการแตกแยกของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยหรือสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย หัวหน้ากลุ่มหรือผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อย จะต้องคง เป็น ผู้ดูแลกลุ่มชาวไร่อ้อยให้คงอยู่ได้ และผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยจะต้องมีความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ใกล้ชิดกับชาวไร่อ้อย สมาชิกกลุ่ม เป็นรายบุคคล เหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อย หากคุณสมบัติในข้อนี้ ผลที่สุดทำให้เกิดกลุ่มย่อยขึ้นมาในกลุ่ม คือ เกิด "กลุ่มข้างเหิร์ก" ที่มีลักษณะ "มุ่งเด็กในมุ่งใหญ่" ขึ้นภายในสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต 7 และเกิดกลุ่มของวุฒิสภัส อุดมพานิชย์ภายในสหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย ผลที่ตามมาคือ ผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อยหากที่จะประจักษ์ ชาวไร่อ้อย สมาชิกของกลุ่มชาวไร่อ้อยได้ และในที่สุดการแตกแยกของกลุ่มชาวไร่อ้อย

(สหพันธ์ชาวไร่อ้อยแห่งประเทศไทย) ก็เกิดขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2526 ไร่ก็ทิ้งไปคนเราอีกตะเท่าใจ
กันว่าสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ แยกแยกเมื่อผลประโยชน์ร่วมของชาวไร่อ้อย สมาชิกกลุ่มสหพันธ์ชาว
ไร่อ้อยฯ หมดไป แต่ภายใต้กลุ่มสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ ผลประโยชน์ร่วมของชาวไร่อ้อย สมาชิก
กลุ่มสหพันธ์ชาวไร่อ้อยยังคงมีอยู่ แต่ความสัมพันธ์ส่วนตัว และความใกล้ชิดระหว่างผู้นำกลุ่ม
สหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ น้อยลงเรื่อย ๆ ในที่สุดก็แตกไป เรียกว่าการไม่ชอบกัน เป็นการส่วนตัวของ
ผู้นำกลุ่มสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งของความแตกแยกกลุ่มสหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ ถึง
นั้นจึงสรุปได้ว่าผู้นำกลุ่มชาวไร่อ้อย (สหพันธ์ชาวไร่อ้อยฯ) มีความสำคัญต่อการคงอยู่หรือล่มสลาย
ของกลุ่มชาวไร่อ้อย.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย